DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO 12. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 24 MAART 1857. GEHEEL NO. 376.

DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING,
$ 2,00 per jaar, stiptelijk IN VOORUITBETALING.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25,en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 6 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing - 1,00
Voor 6 regels of minder, dito, dito - - - - - - - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - - - - - - - - - - 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.
$ 2,00 per year, strictly IN ADVANCE,
All letters must be post paid.

Advertising.

One column one year,	$40
Two-thirds do. do. do.	30
One-half do. do. do.	25
One-quarter do. do. do.	15
One Square, (twelve lines) one year,	8
" " six months,	5
" " three months,	3
" " one week,	1,00
Each subsequent week	0,25
Business card, not over six lines, per year.	$5,00

Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

's GRAVENHAGE, 16 Feb. Het *Residentie Blad*, meent te mogen verzekeren, dat het wetsontwerp op het onderwijs thans bij den raad van state in overweging is en waarschijnlijk binnen 14 dagen bij de tweede kamer zal inkomen.

— Men verneemt dat bij den minister van kolonien het ernstige voornemen bestaat, om de pogingen te ondersteunen van hen, die eene directe stoompakketvaart tusschen het moederland en Nederlandsch Indie wenschen aan te leggen, en dat daartoe hoogst waarschijnlijk door het Rijk eene subsidie zal worden verstrekt.

— Na den kreet van afkeuring die van zoo vele zijden is opgegaan over 't reglement op de drukwerken in Ned.-Indie, het "werk der duisternis," gelijk het door den heer *Thorbecke* wordt betiteld—doen zich thans ook stemmen op in de dagbladpers die dat reglement in bescherming nemen. Ook deze willen wij voor onze lezers niet verzwijgen. Aan het hoofd dier verdedigers staat het *Tielsch Weekbl.* 't welk zich o. a. aldus uitlaat:

"De vrijheid van de drukpers is eene van de meest dierbare voorregten, die de grondwet voor ons heeft bewaard. Ondanks de schroomelijke misbruiken, die wij er dagelijks van zien maken, is er voorzeker geen denkend Nederlander, die zou wenschen dat die vrijheid werd verkort.

"Maar die vrijheid en dat regt kan, onzes inziens, alleen worden gegeven aan een beschaafd en verlicht volk, dat kennis en ervaring genoeg heeft, om zich een eigen oordeel te vormen over de producten van de pers en om "het kaf van het koren te onderscheiden."

"De wapenen en de werktuigen, waarvan zich de volwassenen bedienen tot hunne verdediging of tot het volvoeren van hun bedrijf, zijn gevaarlijk in de hand der kinderen en soms doodelijk voor hen zelven of voor anderen.

"Wie, dus, bij eene bevolking die, in vele opzigten, nog met de kinderen gelijk staat, die vrijheid van drukpers zou wenschen in te voeren, waarin zich Nederland verblijdt, zou haar een wapen of een werktuig in handen geven, waarvan het geen ander, dan een verkeerd gebruik zou maken; doodelijk voor haar zelve — doodelijk ook voor ons. . . .

"In Nederland ongeschondene handhaving van art. 8 van de grondwet! Maar wie de vrijheid van drukpers in Indie vraagt, vraagt het verlies van die kostbare volkplanting. . . ."

Het *Friesch Weekblad* laat zich in gelijken zin uit:

"Vrijheid van drukpers—zoo lezen wij daar—past in een despotieken staat niet. Wat is de heerschappij van Nederland over Java anders dan despotisme, op regt van verovering gegrond."

Doch het zijn slechts enkele stemmen die het reglement op de drukwerken verdedigen. Naar mate dit meer bekend wordt, neemt ook de afkeuring er van toe. Wij willen hier nog slechts wijzen op een krachtig woord door den heer *de P(into)* uitgesproken in het *Weekbl. v. h. Regt*, die als slotsom zijner beschouwing over het drukpersreglement het volgende opgeeft:

"Wat brengt nu het dierbaar geschenk van den minister van kolonien aan zijne landgenooten? Het vernietigt en doodt iedere vrijheid van drukker en schrijver. Het onderdrukt de zich langzamerhand ontwikkelende verlichting en beschaving. Het versmoort de stem der waarheid; het maakt niet alleen elke openbare behandeling van staatkundige en staathuishoudkundige onderwerpen onmogelijk; maar het is niet minder een onoverkomelijke hinderpaal zelfs tegen de verspreiding van bloot wetenschappelijke en letterkundige werken. Het verloochent de stelling, dat de drukpers is "een doelmatig middel tot uitbreiding van kennis en voortgang van verlichting",—en het maakt alzoo de grondwet van 1815 tot een leugenaar. Het roeit met tak en wortel in Indie uit een der schoonste der nuttigste takken van handel en nijverheid,omdat het er het bedrijf van onmogelijk maakt; en het legt aan hen, die daarvan in Nederland hun beroep maken, zeer gevoelige en onwettige belemmeringen in den weg, waarvan zij de aanzienlijke geldelijke verliezen al zeer spoedig zullen gevoelen.

"En dat alles geschiedt in Nederland, in het vaderland van *Coster*.

"En dat geschenk zond men naar Indie, voordat men het *Costers*beeld op de groote markt te Haarlem door den scherpregter in stukken heeft doen slaan.

"Arme *koningin der aarde*, gij wordt gruwelijk mishandeld in dat gedeelte van uw koningrijk, dat men Nederlandsch Indie noemt."

— Onder het opschrift: *toepassing van de drukpers-wet in Nederlandsch Indie*, deelt het *Hand.bl.* een extract mede uit een brief van een ambtenaar in Indie, waarin het volgende voorkomt: *Lange & Co.*, boekverkoopers te Batavia, adverteren in de courant een werk getiteld: "Werpt uwe zorgen op den Heer."—Den volgenden dag was de adsistent-resident van politie . . . . (die met de zaak N.B niets te maken heeft) bij *Lange & Co*, om te vragen, wat die advertentie beteekende, omdat hij haar beschouwde als eene persiflage op de drukperswet! ! Wanneer gij dezen zomer naar Rusland gaat, informeert dan eens of het daar nog erger toegaat. . . . .

AMSTERDAM, den 9 Feb. Terwijl de dagbladen het dekreet hebben medegedeeld der inquisitie, waarbij het protest der aartsbisschoppen van Utrecht en der bisschoppen van Haarlem en Deventer tegen het leerstuk der onbevlekte ontvangenis op de lijst der verboden boeken wordt geplaatst, verneemt men, dat in Frankrijk en Italie bij geestelijken en leeken der Roomsche kerk het ook in die landen nu bekend geworden "*Herderlijk onderrigt*" eene hooge mate van belangstelling heeft opgewekt. Het ontbreekt niet aan de meest sprekende bewijzen, dat de voorstanders der Gallikaansche kerk, wier getal en invloed zeer begint toe te nemen, eene buitengewone sympathie gevoelen voor de oud-bisschoppelijke Clerezy in Nederland, en den geest en de kracht, welke zich hierbij in den laatsten tijd openbaart. Van de overzijde der bergen, uit het hart van Italie, werpt tegenwoordig meer dan een geestelijke een broederlijken groet en gelukwensch toe aan de mannen hier, die krachtiger dan men daar nu nog durft, het leerstuk openlijk bestrijden en hierbij tegelijk hunne gehechtheid aan de oude Roomsche kerk bewijzen. In de Roomsche kerk, waarin twee groote krachtige beginselen, het Jansenistische en Jezuitische elkander sedert eeuwen hebben bestreden, schijnt in verschillende landen door het drijven der Jezuitische partij de Jansenistische geest al krachtiger te ontwaken (*Utr. Ct.*)

— De heer *B. M. Perk*, lid van de kamer van koophandel en fabrijken en bierbrouwer te 's Hage, heeft dezer dagen behalve eene proeve eener wet, houdende belasting op de bieren, ook een plan en statuten eener naamlooze vennootschap in circulatie gebragt, ten doel hebbende de oprigting eener Beijersche stoombierbrouwerij te 's Hage, tevens ingerigt voor de fabriekage van andere gezochte bieren. Hij gaat daarbij van het denkbeeld uit, dat wij met Engeland en Beijeren kunnen concurreren, mits wij dezelfde wijze van werken volgen, hetgeen hier steeds door de wet verboden blijft. Met het oog op het gevoelen der Tweede Kamer, uitgedrukt in het jongste voorloopig verslag nopens de aanhangige wijziging der wet op de bieren, heeft hij thans de zekerheid erlangd, dat eene verandering naar de tegenwoordige behoefte of de afschaffing van den accijns nabij is. Door deze onderneming stelt hij zich voor, dat het doel bereikt zal kunnen worden, om het volk in de gelegenheid te stellen *goed* bier voor *weinig* geld te verkrijgen; met andere woorden; om het bier inderdaad *volksdrank* te doen worden en tevens de exportatie naar Oost- en West-Indie op groote schaal te doen plaats hebben. Het kapitaal tot oprigting van fabrijk, werktuigen enz., benevens het roulerend kapitaal, wordt bepaald op *f* 250,000, verdeeld in 250 aandeelen van *f* 1000, in 5 termijnen tot en met Maart 1858 te storten. Elk deelhebber zal uit de winst eene bepaalde jaarlijksche renteuitdeeling genieten, berekend tegen 4 ten honderd, over de door hem gedane stortingen, en daarenboven deelen in de verdere winst, welke de vennootschap jaarlijks zal blijken op te leveren. De fabrijk zal geplaatst worden in de duinen bij het Scheveningsche kanaal, waar voor den min kostbaren bouw van diepe kelders eene goede gelegenheid, en het overvloedig aanwezig water voor de fabriekage van bier, naar de bevinding van den ontwerper, uitmuntend is.

— Een Antwerpsch dagblad deelt den volgenden trek van menschlievendheid en tegenwoordigheid van geest in een jeugdig meisje mede. Eenige dagen geleden waagden zich drie jongens op het ijs in de grachten der citadel aldaar, verdwenen, op eene plaats waar het ijs te zwak was, uit het gezigt en zouden ontwijfelbaar verdronken zijn indien niet de veertienjarige dochter eens kleedermakers *Isabella Cilade*, de eenige getuige van het ongeluk, ter hulp toegeschoten was. Zij liet zich, voorover op den buik liggende, over het ijs glijden, tot aan de plaats, waar dit was doorgebroken, en wierp haar voorschoot aan de drie onvoorzigtige jongens toe, die zich daaraan vastklemden en het hoofd boven water hielden, totdat op het hulpgeschreeuw van het meisje de noodige bijstand was opgedaagd. De jonge heldin, op het stadhuis geroepen, zette door hare belangloosheid de kroon op hare edele daad, door de haar aangebodene geldelijke belooning volstandig van de hand te wijzen.

— Te Ommen heeft den 9den een droevig ongeluk plaats gehad op den zang- en korenmolen van de heeren *Makkinga*. Terwijl men bezig was met billen, was de oude *Roelof Makkinga*, een man wel van 71 jaren, maar toch vol kracht en vlugheid, bezig met zagen. Daar het noodig was het schotel te verslaan, sloeg hij den kiel aan met den moker,maar deze vliegt van den steel en nu begeeft de oude man zich naar het zaagbok, om den moker weder op te halen. Kort daarop begint de molen stil te staan. Zij die boven waren onderzoeken naar de oorzaak, gaan naar beneden en vinden, aldaar den ouden man tusschen het ijzeren rad, dat geheel krom was gezet. Hoogst waarschijnlijk had het raam den tamelijk langen man het hoofd geraakt, waardoor hij op zijde geworpen, bedwelmd in dat rad is geraakt en hij zoo een treurigen dood vond Buik en borst van den sterken man waren geheel verpletterd. De eenige troost der betrekkingen is, dat de man door de bedwelming geen smartelijken dood heeft geleden, terwijl hij als een ernstig man bekend stond.

GRONINGEN, 14 Feb. In langen tijd heeft het ijs niet zoo vele offers geeischt als in de laatste dagen het geval is geweest. De spoedige opdooi en het sterke stroomen op vele plaatsen, waaraan velen in hunne roekeloosheid niet schijnen gedacht te hebben, zullen hiervan wel de redenen zijn. Reeds zijn eenige ongelukken van dezen aard door ons medegedeeld, maar nog veel meer kunnen worden vermeld. Zoo begaven zich Zaturdag l. l. zes jonge lieden onder Elburg woonachtig, naar den zeekant, ten einde zich met schaatsenrijden te vermaken. Onbedacht, dat het ijs weinig te vertrouwen was, reden zij te ver van de kust en weldra viel een van hen door het ijs. Zijn broeder snelde op zijn angstgeschrei ter hulpe toe en zakte er ook door. De anderen verschrikt en voor erger ongeval beducht, moesten zich spoedig verwijderen, wilden zij hun eigen leven niet roekeloos in de waagschaal stellen, daar er aan de redding der broeders niet te denken viel. De ongelukkigen, zonen van den landbouwer *Jan Dekker*, waren veel belovende jongelingen van 19 en 20 jaren.

Te Dinksland heeft het ijs Zondag een offer geeischt. Zekere *J. de Bonte*, oud 23 jaren, reed met eenige zijner makkers naar het Sas en viel door het brooze ijs. Redding was onmogelijk en eerst eenige uren daarna vond men zijn lijk.

Dien zelfden dag moest ook een 15jarig jongeling te Axel, (Zeeland) *Abraham Goossen*, zijne onvoorzigtigheid om zich nog op het zwakke ijs te wagen, met den dood boeten; den volgenden morgen werd zijn lijk opgevischt.

Ook te Kampen geraakte dien dag een 18jarig jongeling met schaatsenrijden op den IJssel door het ijs; aangebragte hulp mogt niet baten; hij werd als een lijk uit het ijs opgehaald.

Op het Oranjekanaal bij Emmen hebben Zondag mede twee schaatsenrijders hun vermaak met den dood moeten boeten.

In deze provincie heeft men, voor zoover wij weten, geen menschenleven te betreuren. Wel zijn er eene menigte ongelukken op het ijs geweest, maar bij allen is men er met den schrik en een koud bad afgekomen. (*Gron. Ct*)

— Wij hebben onlangs uit Doesborg een berigt opgenomen, waarin gezegd werd, dat de landman met bezorgdheid het voorjaar te gemoet ziet, door de groote menigte meikevers-wormen, welke in den grond bespeurd worden, doch er bijgevoegd, dat de ingevallen vorst, die verschrikkelijke plaag wel zou afweren. De *Landb. Ct.* merkt hierop aan, dat de vooronderstelling waarvan dit berigt uitgaat, als zouden de larven van de meikevers door vorst gedood worden, onjuist is; dat die larven zich bij het bevriezen van den bodem, dieper in den grond graven, en geen het minste nadeel ondervinden, ook zelfs niet bij den strengsten vorst; dat zelfs de overstrooming zo niet doodt, al heeft het water voeten hoog, lang op het veld gestaan.

— Men vermeent het als eene zeldzaamheid te moeten beschouwen, dat bij de daling der graanprijzen de landerijen alsnog in waarde schijnen te stijgen, doordien te Wirsum de beklemming eener boerenplaats verkocht werd, voor pl. m. *f* 880,00 het bunder, meerendeels zoogenaamd Meedemer of ligt land van eenen dunnen bodem. Aan het beleggen van een kapitaal mag men hier niet denken, door dien gezegde plaats is aangekocht door personen, die hun voordeel in diergelijke aankoopen zoeken, door de landerijen zelfs in gebruik te nemen of die te verhuren. (*Pr. Gron. Ct.*)

— Voor eenigen tijd maakten wij melding van de te Sluis in Zeeland opgerigte *kantenschool*, wier doel is in ons land de industrie van het vervaardigen van kant in te voeren, welk bedrijf, na verloop van eenige jaren, en met de bescherming en medewerking der gegoede klassen, eene nieuwe bron van arbeid en brood voor de vrouwen en kinderen van den minderen stand zal kunnen opleveren. Thans wordt medegedeeld, dat hetgeen die school reeds geleverd heeft, genoegzaam ten bewijze strekt van hare deugdelijkheid, en dat zij in staat is kant te leveren die, zoowel wat kwaliteit als wat patroon en prijs betreft, de fabrikanten van Valenciennes en Mechelen evenaart. De Koningin is beschermvrouw der inrigting.

CHINA.

Er zijn berigten uit Hongkong van den 30sten December l.l. ontvangen.

Naar luid daarvan zou de Keizer van China het gedrag van *Yeh*, den gouverneur van Canton, afgekeurd en besloten hebben eenen stap tot minnelijke vereffening van geschil met de Engelschen te doen; te dien einde zouden keizerlijke commissarissen van Peking afgezonden worden; deze zouden echter eerst in den loop der maand Februarij Canton bereiken. Intusschen bepaalden de Engelschen zich aldaar tot verdediging der ingenomen positiën.

ENGELAND.

De door het gouvernement voorgestelde vermindering voor de land- en zeemagt wordt door het publiek zeer toegejuicht. De verkregen besparing bedraagt ruim zeventien millioen, dat is een millioen meer dan de geheele opbrengst der incometax van zestien penningen op het pond. Doch deze belasting, gelijk staande met eene heffing van een vijftiende gedeelte van eens ieders inkomen, was, vooral daar zij regtstreeks door de schatkist ingevorderd wordt, zoo drukkend voor de bevolking, dat zij alleen in buitengewone omstandigheden, gedurende een kort tijdvak van gevaar en geestdrift, gewillig gedragen is, terwijl terstond na het herstel des vredes de verligting van dien last door het publiek met aandrang gevorderd werd.

Het ministerie heeft, na eene aarzeling, gemeend aan den volkswensch te moeten toegeven; en het heeft de uitgaven voor het krijgswezen zoo veel besnoeid als noodig was om de incometax weder op het vóór den oorlog geheven wordende bedrag van zeven penningen per pond te kunnen brengen. De *Times* prijst deswege de ministers, en zegt dat de voorgenomen verlaging der incometax, en hare geheele afschaffing, welke daarop zijns oordeels spoedig moet volgen, bij de natie den indruk eener onuitsprekelijk groote verligting zullen maken, en dat de schatkist ongetwijfeld voor een groot deel schadeloos gesteld zal worden door eene algemeene toeneming der producerende volksbedrijvigheid en der belaste consumtie, welke het gedeelte der inkomsten, hetwelk alsdan in de hand der ingezetenen gelaten wordt, moet voortbrengen.

Het geheele bedrag der staatsinkomsten is geraamd op 66,365,000 en dat der staatsuitgaven op 65,474,000 pond st., zoodat de begrooting sluit met een vermoedelijk batig saldo van 891,000 p. st.

In het Lagerhuis heeft lord *Palmerston* geweigerd te voldoen aan de aanvrage van den heer *Layard*, tot overlegging van de bescheiden betrekking hebbende op den Perzischen oorlog, daar de eerste minister bij herhaling verklaarde, dat de onderhandelingen hoop geven dat de vrede eerlang zal worden hersteld.

— De Londensche dagbladen behelzen hartverscheurende bijzonderheden van den ongelukkigen toestand eener vrouw, kleindochter van een generaal, dochter van een kapitein en weduwe van een luitenant, die hare vijf zonen in den oorlog (drie in Oost-Indie en twee in de Krim) heeft verloren en thans in haren behoeftigen toestand zich tot Prins *Albert* gewend hebbende, is afgewezen met het antwoord, dat Z. K. H. niets voor haar kon doen, omdat hij door zoo vele aanzoeken wordt bestormd.

— De kamer van koophandel van Manchester hield in de vorige week hare jaarlijksche vergadering. Het meeste belang wekte de redevoering van den president, den heer *Bazley*, die op de noodzakelijkheid woes zich langzamerhand van de Amerikaansche katoenmarkt te emanciperen en de katoen-kultuur in Indie en de Britsche kolonien te bevorderen. De slavenarbeid in Amerika, zeide hij onder anderen, wordt met elk jaar kostbaarder. Vroeger kostte een slaaf gemiddeld 100 p. st., en aangenomen dat er 500,000 op de plantages van Amerika gebezigd werden, zoo gaf dit een kapitaal van 50,000,000 p. st. Dit was echter in de laatste jaren tot het driedubbele gestegen, daar de waarde van den slaven-arbeid zoo veel was vermeerderd. Te gelijk was het verbruik van katoen in Rusland, Holland en Belgie meer dan in Engeland toegenomen en wel in de laatste 14 jaren tot het viervoudige en in Engeland slechts tot het dubbele. Wil Engeland niet overvleugeld worden, dan moet het nieuwe en goedkoope katoenbronnen in Azie, Afrika of Australie voor zich openen.

— Eergisteren had hier de teraardebestelling plaats van den heer *Stanislas Worall*, voormalig lid der Poolsche revolutionnaire regering van 1831, en medelid van het te Londen gevestigd centraal comité der Europesche demokraten. De overige leden van dat comité, namelijk *Kossuth*, *Ledru Rollin*, *Mazzini* en *Ruge*, spraken redevoeringen bij zijn graf uit, terwijl tusschen de 3 à 4000 uitgewekenen uit verschillende landen, van hunne banieren vergezeld, de plegtigheid bijwoonden.

— Blijkens de laatste berigten uit Australie is in de Louisa Creek in Nieuw Zuid-Wallis een klomp goud of goud-erts gevonden, die tusschen de 500 en 600 pond weegt en eene waarde van £ 25,000 a 30,000 heeft. Een zoo rijke vond zal ongetwijfeld een groot aantal delvers naar die plaats lokken.

FRANKRIJK.

PARIJS, 16 Februarij. De Keizer heeft beden het wetgevend ligchaam, onder de gebruikelijke ceremoniën, in persoon geopend en daarbij de volgende rede uitgesproken:

Ofschoon de vrede gesloten was, bleven nog altijd moeijelijkheden omtrent ondergeschikte punten de volledige uitvoering van het Parijsche verdrag van den 30sten Maart 1856 belemmeren. Deze zullen ophouden te bestaan, daar ze thans gelukkig zijn te boven gekomen.

Het verschil omtrent het vorstendom Neufchatel heeft zijn oorlogzuchtig aanzien verloren en veroorlooft ons binnen kort eene vreedzame oplossing te verwachten.

Daar in Griekenland de vroegere toestand is hersteld door de drie beschermende mogendheden van dat land, is eene verlenging van het verblijf van de troepen der geallieerde mogendheden onnoodig geworden.

Zoo het al niet te ontkennen is, dat er een betreurenswaardige oneenigheid betreffende den toestand van Napels is ontstaan, moet toch de wensch die de gouvernementen van Engeland en Frankrijk bezielt om overal te handelen ten gunste der menschelijkheid en der verzoening, daarop de bovenhand behouden.

Tegenwoordig, nu eene betere verstandhouding aanwezig is tusschen alle groote mogendheden, moeten wij onze inwendige aangelegenheden regelen en de krachten en rijkdommen des volks ontwikkelen.

De voortgang der beschaving kan niet verkregen worden zonder opofferingen en zonder inspanning.

Het land is, in weerwil van den oorlog en de schaarschheid, in een staat van voorspoed; de opbrengst der indirecte belastingen heeft in 1856 met meer dan 50 millioen francs overtroffen. Sedert het herstel des keizerrijks zijn de indirecte belastingen met 210 millioen vermeerderd, waaronder niet eens de nieuwe belastingen begrepen zijn.

Desniettemin gaat een gedeelte des volks onder de lasten gebukt. Ik heb daarom besloten de uitgaven te verkleinen en zekere belastingen te verminderen, zonder een' greep te doen in het financiewezen van den staat.

Het budget voor 1858, 't welk u zal worden aangeboden, is in evenwigt; de opbrengst der leeningen zal voldoende zijn om de oorlogskosten daarmede te bestrijden.

Het contingent van het *leger* is bepaald op jaarlijks 100,000 man, zijnde 20,000 man meer dan in gewone tijden, maar volgens de organisatie die ik heb aangenomen, zullen slechts tweederde der *conscripts* onder de wapens blijven en de overigen eene reserve uitmaken, waardoor wij bij eene *eerste oproeping 600,000* man ter beschikking des lands *zullen hebben*. Op het budget zijn 5 millioen francs uitgetrokken om een' aanvang te maken met de vermeerdering van de kleine tractementen der civiele ambtenaren. Ook is daarin begrepen het in de vaart brengen van pakketbooten naar de Overzeesche bezittingen.

Ik zal u voorstellen om tegen den 1sten Januarij 1858 weg te nemen de heffing van de 10 procent op de enregistrements voor den oorlog, wanneer nog 23 millioen daarvoor zullen moeten worden gestort. Ter voorziening zal ik eene nieuwe belasting leggen op de waarde der roerende goederen.

Een philanthropisch denkbeeld noopte de regering om de bagno's naar Guijana over te brengen. Ongelukkig heeft de gele koorts den vooruitgang der kolonisatie teruggehouden. Er is een ontwerp in overweging om veroordeelden ook van elders naar Afrika over te brengen.

U zullen wetsontwerpen worden aangeboden ten doel hebbende de ontwikkeling van Algerie, de vruchtbaarmaking der provincien l'Indres en Gascogne. Een ontwerp voor een nieuw strafwetboek voor de militairen zal binnen kort worden aangeboden.

Aan de afgevaardigden wier mandaat na deze zitting afloopt, betuig ik mijnen dank voor de verleende ondersteuning.

— Te Lons-le-Saunier heeft iemand twee eigenhandige brieven van dr. *Guillotin* gekocht, die een voddekooper deze week onder zijne waar gevonden heeft. Deze twee brieven, te Lyon geschreven en gerigt aan *Robespierre*, waren in een koperen doosje bevat. In den eersten brief, gedagteekend den 7den Januarij 1792, ontwikkelt dr. *Guillotin* de voordeelen van de snelle werking der guillotine, waarmede hij verscheidene proeven heeft genomen; daarna verzoekt hij den verschrikkelijken tribuun, *Danton* te bewegen een gunstig rapport in de nationale vergadering uit te brengen en zelf het woord te voeren in het belang der nieuwe uitvinding. De tweede brief, van den 27sten Maart 1792, houdt in eene betuiging van dank aan *Robespierre* voor zijne ondersteuning in de vergadering; want den 20sten te voren had de nationale vergadering de guillotine aangenomen, en verklaard dat de uitvinder *den dank des lands verdiende*. *Guillotin* stierf eerst den 26sten Mei 1815, in den ouderdom van 76 jaren. Hij was dus niet, zoo als velen ten onregte beweerden, een der eerste offers van het doodend werktuig, dat hij uitgevonden, of liever verbeterd heeft, daar, volgens het zeggen van eenige geschiedschrijvers, het stelsel der guillotine reeds in de middeleeuwen in Italie, in het zuiden van Frankrijk en in Engeland bekend was.

— Het officiele blad deelt mede dat de giften, welke nog steeds voor de overstroomden inkomen, thans reeds 12,214,899 fr. bedragen.

DUITSCHLAND.

Uit Weenen wordt aan den geacht Berlijnsch blad gemeld:

"Gelijk men weet, is door onze nieuwe wetgeving op de huwelijken het sluiten van een gemengd huwelijk zooveel mogelijk bemoeijelijkt. Volgens de vroegere wet moesten de kinderen uit gemengde huwelijken, wanneer de vader niet Katholijk was, naar mate van de kunne de ouders volgen, en de jongens in de godsdienst des vaders, de meisjes in die der moeder opgevoed worden; was daarentegen de moeder niet van de Katholijke partij, dan volgden al de kinderen zonder onderscheid van kunne de godsdienst van den vader. Thans zoekt men waarborgen te verkrijgen, dat al de kinderen uit gemengde huwelijken Roomschgezind zullen worden opgevoed; en wanneer de niet Katholijke bruidegom weigert zich schriftelijk daaromtrent te verbinden, dan mag de Roomsche Priester het huwelijk niet inzegenen, maar moet zich bepalen tot eene "passieve" tegenwoordigheid bij de inzegening door den Protestantschen geestelijke. In de opleiding van kinderen van een en hetzelfde gezin in tweederlei godsdienst reeds op zich zelve verwerpelijk, nog moeijelijker zal het een huisvader vallen, toe te geven, dat niet alleen zijne dochters, maar ook zijne zoons aan zijn eigen kerkgenootschap onttrokken worden, en het moet stuitend voor hem zijn, dat de Kerk, tot welke zijne vrouw behoort, het huwelijk van deze als 't ware als concubinaat beschouwt en dit door het verbod der inzegening regt duidelijk te kennen geeft. Het kan dus geene bevreemding wekken, dat niet-Katholijke mans in de tegenwoordige omstandigheden niet ligt besluiten, om eene Katholijke vrouw te trouwen, evenmin als dat vele vrouwen, die met Protestanten in het huwelijk willen treden, tot het kerkgenootschap van deze overgaan. Ook in Weenen is in den laatsten tijd het getal dier overgangen om de opgegeven reden zeer talrijk geweest; en dit is een der uitwerkselen van de huwelijkswetgeving, hetwelk men voorzeker niet bedoeld had."

— Als stellig wordt medegedeeld, dat de conferentie tot regeling der politieke gesteldheid van het kanton Neufchatel in de eerste dagen der aanstaande maand Maart in Parijs zal geopend worden.

FEUILLETON.

DE GEHEIMZINNIGE SPANJAARD.

VRIJ VERTAALD VOOR "DE NIEUWSBODE,"

DOOR H. W. A. VAN CATZ SMALLENBURG.

Vervolg van No. 11.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

"Er is een rijke, oude kerel naar Londen gekomen, van buitenslands, van Parijs denk ik, die zich in een der eerste huizen van Londen een of twee weken ophield, en die, waar hij ook gaat, altijd eene aanmerkelijke som gelds bij zich heeft. Hij heeft een groot landgoed eenige mijlen buiten de stad, zeer schoon ingerigt, en morgen avond geeft hij in zijne nieuwe woning het eerste verwelkomstfeest. Ten negen ure des avonds zal hij met zijn eigen rijtuig van de stad naar het kasteel rijden, alleen, en heden heeft hij van zijnen bankier tweeduizend pond in goud ontvangen, die hij, zoo als Will zegt, mede neemt. Wij willen den ouden kerel aanhouden,—gij, Will en ik,— en het geld deelen. Wat zegt gij? Wilt gij medehelpen?"

"Morgen avond, zegt gij? Ik wil," riep Deffy met eene holle stem, en de kameraden scheidden van elkander.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Het prachtige paleis eens rijken edelmans in Blakewell street te Londen, was reeds sedert twee dagen het tooneel van groote beweging geweest, en de gastvrije eigenaar was nu gereed, om zich voor eenige weken naar het land te begeven, waar hij een schoon kasteel, geheel naar den Franschen smaak, had laten in orde brengen, om daar eenigen tijd in rust en gemak te kunnen leven. De bedienden waren reeds in het landhuis aangekomen, en zijne lordschap was voornemens, daar hij hiertoe alles in orde had laten brengen, dadelijk af te reizen. Het was acht uur des avonds, na de laatste zamenkomst tusschen Tom en Clarence,—de kostbare reis-equipage zijner lordschap stond reeds wachtend voor het portaal van het schoone gebouw, dat gedurende zijne afwezigheid geheel zoude gesloten worden. Drie uren vroeger waren in de "Retreat," de oude bokser, Tom Wirt en Deffy, zoo als zij hem noemden, bij elkander. De oudste van dit klaverblad had het plan op den aanval van het rijtuig des Lords zorgvuldig beraamd, en Tom Wirt gaf Clarence Defoe, een paar pistolen met twee loopen in de bevende handen, die in geval van nood zouden gebruikt worden, en met kogels geladen waren. Tom, de ellendige lafaard, had den moed niet, die wapens zelf te voeren, en Will Cracket zeide, dat hij daartoe reeds te oud was De pistolen werden daarom aan Deffy overhandigd, die, ingeval zij tot het uiterste gedreven mogten worden, al het schieten voor hun drieën doen moest. "Ik kan geenen moord begaan," zeide Clarence bij zich zelven, toen de schrikkelijke gedachte hem voor den geest zweefde, dat hij, bij de ophanden zijnde onderneming welligt in het naauw gebragt, en wegens zijn aandeel aan de gehoopte winst, in eenen staat van opgewondenheid verkeerende, zich welligt zoo ver zoude kunnen vergeten van te schieten, "ik kan niet—ik wil niet." Zich toen naar zijne kameraden wendende, zoo bedaard als zijn bevend hart hem toeliet, zeide hij: Tom, als ik deze pistolen gebruiken moet, wil ik ook weten of zij in orde zijn."

"Zij zijn in den besten staat mijn jongen, ik heb ze eigenhandig geladen."

"Ik wil ze toch zelf nazien," zeide Deffy, en trok, terwijl de andere zaten te praten, aan een nabij staand tafeltje er het schot af. Hij deed het kruid er weder in, laadde er eene extra prop op, stak de kogels in zijnen zak, schudde het kruid van de pan, bragt de hanen in rust, en verklaarde dat hij gereed was. In weinige minuten verliet het drietal, Tom gewapend met eenen met gegoten ijzer zwaar gemaakten stok, en Will Cracket met eenen loodslinger (*slungshot*), de "Retreat." Zij zetten zich in een rijtuig, en bevonden zich spoedig op den weg, die hen naar de schouwplaats hunner voorgenomene misdaad voerde.

Zoodra de Spanjaard op den avond, toen hij de honderd pond ontvangen had, Clarence's woning verliet, ging hij eenige minuten in diep nadenken voort. Toen plotseling, als of hem eene nieuwe gedachte voor den geest kwam, trok hij zijnen kostbaren mantel vaster om zich, en ijlde twee of drie straten verder, de hoofdstraat op, wendde zich toen in eene smalle steeg, en bezag daar geruimen tijd de verschillende kleine uithangborden, aan beide zijden der naauwe straat. Drie vergulde ballen trokken zijne aandacht. Daarbij hing een eenvoudig bord, waarop hij den naam "Chaffer" lezen konde. Hij trad in den spaarzaam verlichten kleinen winkel, en vond de eigenaar achter zijne toonbank. "Ik geloof mijnheer, dat gij heden een pand ontvangen hebt, een klein goud versiersel, waarvan de rand met diamanten is bezet."

"Neen, mijnheer," zeide de lombardhouder snel,

"Neen!! Ik kan mij niet bedrogen hebben. Chaffer was de naam. Gij hebt daarop honderd pond geleend."

"Neen, mijnheer, zulk een pand is hier heden niet verzet," zeide de woekenaar, die zeer goed wist, welke goede zaken hij er mede gedaan had." De Spanjaard zag hem stijf in het gezigt, stellig overtuigd dat de oude hem beloog; doch hij had besloten het kleinood te zien, en beproefde het daarom met den lombardhouder op eene andere wijze. "Zie, mijnheer de lombardhouder, Chaffer, of hoe gij ook heeten moogt,—een kostbaar kleinood is op eene oneerlijke wijze hier verpand geworden; ik weet het, en als gij mij niet tevreden stelt, zal ik binnen een uur eenen politie beambte, met een huiszoekingsbevel voorzien, hier brengen."

Mijnheer Chaffer kon aan den vreemdeling gemakkelijk bemerken, dat het dezen zoo tamelijk ernst was, om te doen, wat hij zeide. Nu had echter Mr. Chaffer een aantal kostbare panden in zijn bezit, die hij zulk eenen beambte niet durfde te laten zien, en daardoor werd hij spoedig zeer vriendelijk. "Er werd een klein, ovaal medaillon, rondom met diamanten bezet, heden middag hier gebragt," zeide hij.

"Dat is het, wat ik meen."

"Voor hetwelk ik betaalde, namelijk waarop ik leende honderd en vijftig pond. Ik hield het er voor dat de jonge man er zeer eerlijk uitzag, en ik hoop, mijnheer, dat gij niet te hard tegen hem zult zijn."

"Toon het; ik wil het zien."

"Hier is het," zeide Chaffer, hem Clarence's kleinood overreikende.

"Regtvaardige Hemel!" riep de Spanjaard. "Neen, neen! het was een ander—dat—dit—gij moet u vergissen."

"Ik heb geen ander, geloof mij."

"Geef hier, wat hebt gij gezegd? Hoeveel, Chaffer, Mr. lombardhouder meen ik—hebt gij daarop gegeven?"

"Honderd en vijftig pond mijnheer!" zeide de lombardman, die de ontroering des Spanjaards bemerkt had, bescheiden. De vreemde telde hem het geld oogenblikkelijk toe, verklaarde het kleinood als zijn eigendom, en verliet ijlings den winkel. Dit alles was het werk van weinige oogenblikken, en de lombardhouder had naauwelijks den tijd, om te zien wat er gebeurde. Toen hij echter, nadat de Spanjaard zijnen winkel verlaten had, het geld nazag, vergat hij niet aan te merken, dat hij bij dit voorval vijfendertig pond gewonnen had.

Doch welke waanzinnige, welke verschrikkelijke gevoelens van vrees en hoop woelden in het harte des vreemdelings, toen hij dit kleinood in zijne handen sloot, en de straten door, naar zijne woning ijlde! Welke smart, welke teleurstelling, welke rampen dreigden hem in den weg te treden. En toen hij zich in zijne prachtige woning bevond, hoe innig zag hij hetzelve aan—hoe hartstogtelijk drukte hij het aan zijne lippen, welke mengeling van vreugde, smart, voormalig geluk, verbrokene beloften, riep dit kleine sieraad in zijn overstelpt hart terug! Twee uren waren sedert het bezit van het kleinood verloopen, en nog zat hij stil en blikte op het zachte gelaat, dat in het versiersel bevat was. Telkens drukte hij het miniatuur portret met hevigheid aan zijne lippen; de doode afbeelding eener langverlorene, doch zoo zeer beminde. Deze onverwachte, schitterende ontdekking had de laatste schakel aan de gebrokene bewijsketen geleverd—hij was nu overtuigd.

Het rijtuig des edelmans van Blakewell street, stond nog altijd voor zijn huis, en toen de klok der kathedraal kerk het negende uur aanwees, verscheen de lord, een wonderschoon meisje, zijne dochter, bij den arm voerende. Zij had naauwelijks zestien zomers gezien, en toen zij aan de deur trad, en eene koelte den korten sluijer bewoog, had men gelegenheid, een gelaat van meer dan gewone lieftalligheid te beschouwen. Hare gestalte was teeder, haar gang sierlijk, haar lachje betooverend, hare bewegingen edel. De wagentrede werd nedergelaten; de edelman en zijne schoone beschermeling stegen er in; de glazen werden gesloten, om de welligt te koude avondlucht van het teedere wezen, dat in het rijtuig zat af te houden; de liverijbediende zette zich naast den koetsier, en het rijtuig vloog pijlsnel weg. Zij hadden tien mijlen te rijden, en de edelman dacht ten tien ure zijne vrienden in het kasteel te kunnen verwelkomen.

Een uur daarna, reed een ligt rijtuig snel de groote Newington straat op, dat zich naderhand westelijk wendde, en na ongeveer zes mijlen voortgereden te zijn, stil hield. Het rijtuig werd iets verder gebragt, tot dat het regts van de straat, door den voerman in het hout gemend werd, zoo dat men het van den grooten weg niet zien konde. Kort daarop hield het stil, en drie vermomde mannen kwamen er uit te voorschijn, die echter door een kundig oog spoedig konden herkend worden. Het waren onze oude bekenden, Will Cracket, Tom en Clarence, bijgenaamd Deffy. "Nu, Tom, zie naar het paard. Het is niet bang van den reuk van kruid. Het zal zich bedaard houden. Deffy, zie goed naar uwe pistolen."

"Zij zijn in orde," zeide Clarence.

"Geef mij den stok, Tom."

"En nu zijn wij gereed," zeide Tom.

"Het is nog tien minuten voor tienen," merkte Will aan. "Zij zullen spoedig komen. Ziet scherp toe, jongens," ging de oude bokser voort. "Het geldt tweeduizend pond. Ik vat de paarden aan. Gij, Deffy, geeft acht op de leidsels, en Tom pakt den ouden. Hij is zoo als ik vernomen heb, bijna vijftig jaren oud, en zal zich weinig verweren. Als hij dit doet, zal Deffy zijne oogen open hebben, en de haan voor u klaar maken. Stil, daar is het rijtuig. Schimmels, langstaarten, het rijtuig blaauw geschildert, kunt gij dit onderscheiden, Tom?"

"Ja; alles in orde: maar zij rijden zeer snel. Daar zijn zij—halt!" schreeuwde Tom, snel te voorschijn springende, en Will en Deffy hem na. De koetsier hield zijne paarden stil, die Wills krachtige arm reeds in den teugel had gevat. Het glas werd oogenblikkelijk nedergelaten. Tom wilde de deur van het rijtuig openen, doch dezelve was reeds geopend, en de bevelende gestalte des edelmans kwam te voorschijn. Tom riep, "uw geld of ik schiet."

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 24 MAART 1857.

Voor Opperste Regter van het Hoog Geregtshof,
EDWARD V. WHITON.

Wij plaatsen heden den naam van onzen Kandidaat voor het Opperste Regter-ambt van het Hoog Geregtshof dezes Staats, aan het hoofd dezes blads, ter herkiezing voor den gewigtigen post, welken hij sedert eenige jaren zoo loffelijk heeft bekleed.

De heer WHITON wordt algemeen als een der bekwaamste juristen in den Staat aangemerkt, en paart daarbij eene standvastigheid, die hem juist in den tegenwoordigen tijd dubbel geschikt maakt, om aan het *hoofd* onzer Opperste Regtbank geplaatst te blijven.

Wanneer toch de slavenhouders van Missouri en andere Staten hunne slaven ongehinderd naar Wisconsin durven voeren, dan behoeven wij iemand aan het hoofd van het tribunaal, dat over regt en onregt moet uitspraak doen, die de onverschrokkenheid bezit om de souvereiniteit onzes Staats te beschermen, en het regt te handhaven, dat wij hier geene slaven willen, ofschoon andere Staten de slavernij begunstigen. Wisconsin is *vrij*, en het is de pligt van iedereen, alle geoorloofde middelen aan te wenden, om deze vrijheid voorttéplanten en te bestendigen.

Dat Regter WHITON de souvereiniteit onzes Staats gehandhaafd heeft, is genoeg bekend door de wet op voortvlugtige slaven ongrondwettig te verklaren—en dit is ons een waarborg, dat hij zich tegen de uitbreiding van slavernij en het opvangen van slaven in dezen Staat zal blijven verzetten, indien het volk van Wisconsin hem in die betrekking wenscht te behouden.

De Madison *Patriot*, een der Democratische dagbladen in onze hoofdstad, gaf onlangs van den heer WHITON deze getuigenis:

"Wij hebben op Regter Whiton niets aan te merken. Persoonlijk ***is hij boven allen blaam verheven, zijne bekwaamheid wordt niet betwijfeld, zijne regtschapenheid is hem aangeboren,*** en afgezien van zijne begrippen nopens de voortvlugtige Slaven Wet, ***eeren wij hem als een Regter;*** maar nopens dit onderwerp is de Democratische partij gedwongen strijd tegen hem te voeren."

Daar dan! De laatste zinsnede alleen maakt den heer Whiton ongeschikt voor dezen post, in het oog der Democraten!

Waarlijk, wij stellen er eene eer in, tot de anders denkenden te behooren, en houden ons overtuigd, dat zij, die de Voortvlugtige Slaven Wet *niet* als eene regtvaardige, menschelijke, verlichte en Democratische maatregel,—*niet* als eene eer voor de wetgevers dezer Vrije Republiek en allen eerbied en onderdanigheid van het volk dezes Staats waardig beschouwen, op den aanstaanden zevenden April voor den heer EDWARD V. WHITON stemmen zullen.

(Wij achtten ons verpligt, bovenstaande ter kennis onzer lezers te brengen, en zullen daarmede dit onderwerp laten rusten.)

COUNTY REGTER.

In de Sheboygan *Times* van gepasseerden Zaturdag is eene door ruim vijftig inwoners van Sheboygan County geteekende oproeping verschenen, aan den heer GEORGE S. GRAVES, van Sheboygan Falls, om zijne toestemming te verleenen tot de Kandidature voor den post van County Regter, waarop ZEd op eene gepaste wijze antwoordt zich wel als kandidaat te willen stellen, nogtans met verzoek, dat de electie niet tot eene partij kwestie gemaakt worde.

De heer GRAVES is wel bekend bij de Holl. bevolking dezer County, en onzes inziens ruimschoots met bekwaamheden toegerust, om den post te bekleeden, welken de heer CHAS. E. MORRIS, die niet in aanmerking wenscht te komen, sedert de laatste vier jaren met zoo veel geschiktheid heeft waargenomen.

In de vervulling van de aan dezen post verbondene pligten komt het voornamelijk daarop aan, dat de beambte niet alleen eene kennis hebbe van de wetten dezes Staats, maar ook een man zij met een *gevoelig* hart, daar zijne zaken zich bijna uitsluitend tot het regelen van nalatenschappen en het beschermen van weduwen en weezen bepalen.

Het Spoorweg ongeluk in Canada.

De *Commercial Advertiser* van Buffalo behelst de volgende bijzonderheden, aangaande het onlangs bij Hamilton voorgevallen ongeluk van eenen passagiertrein:

Dit ongeluk had plaats bij de spoorwegbrug over het Des Jardenes kanaal ongeveer twee mijlen ten noordwesten van Hamilton. Het is eene draaibrug, die ongeveer 60 voet boven het water verheven is. De trein verliet Toronto des namiddags ten 4 ure en moest ten half 6 ure te Hamilton aankomen. Het getal passagiers wordt op van 75 tot 100 opgegeven, 15 hunner zijn tot hiertoe slechts gevonden, van welke er sedert 5 gestorven zijn. Het water in het kanaal is 18 voet diep, en allen, die niet oogenblikkelijk gedood werden, verdronken. De locomotief viel hol over bol met machinist en stoker naar beneden en ligt 20 voet diep onder de oppervlakte.

In een huis naast het station te Hamilton lagen ongeveer 50 of 60 lijken—mannen, vrouwen en kinderen—ten toon gesteld.

De meeste passagiers waren uit Hamilton, Toronto en omstreken.

Samuel Zimmerman en Buchanan, vice presidenten des spoorwegs, bevonden zich onder de slagtoffers.

Slechts eenige dames werden gered ofschoon deerlijk gehavend.

Een duitsche jongen die den conducteur ijlings naar de achterdeur der wagens zag loopen, volgde hem, en hij benevens twee anderen en de conducteur, waren de eenigste, die er zonder aanmerkelijke schade af kwamen. Nog drie andere personen werden erg bezeerd; maar hun leven zal gered worden.

GROOTE ELLENDE EN VERSCHRIKKELIJKE DOOD. Wij deelen een voorval mede, dat in de onmiddelijke nabijheid van Philadelphia plaats had, en zelfs onder de Hottentotten nauwelijks voor mogelijk zou worden gehouden.

Charlotte Teaney, de dochter van Jacob Teaney, in Rockanixon-Township, Bucks County, kreeg voor ongeveer 3 jaren oneenigheid met hare familie, haar vader liet in het bosch in het Rockanixon moer (swamp) eene hut bouwen, in welke zij sedert dien tijd gewoond heeft.—De buren haalden hout voor haar en bragten haar levensmiddelen; zij werd voor het laatst in eens buurmans huis gezien, alwaar zij om een weinig koffij vraagde—Des Dingsdags ging Philipp Nice de hut voorbij en kreeg, ofschoon hij haar meermalen bij haren naam riep, geen antwoord. Derhalve kwam hem dit verdacht voor, en hij ging den volgenden dag weder naar de hut, keek door het venster en ontdekte, dat Charlotte Teaney dood was. Het ligchaam was geheel stijf gevroren; de eene hand, die van het bed af hing, was in eenen emmer water vastgevroren en kon slechts met moeite worden losgemaakt. Op den vloer lag bloed.—De muizen hadden diepe gaten in het vleesch gegeten, en eenige vingers waren tot op de beenderen afgeknaagd. Het bed bestond uit boomtakken en cornstroo. Behalve eene kleine hoeveelheid meel werd in het huis niets eetbaars gevonden.—Men zegt, dat de broeders en zusters van het ongelukkige meisje haar sedert drie jaren, en hare overige bloedverwanten niet sedert den grooten sneeuwstorm bezocht hadden.

KOSTEN VAN HET BURDELL TREURSPEL.—De *Herald* somt aldus de kosten van het Burdell treurspel op:

De begrafeniskosten alleen bedroegen over de $400. Zestig koetsen waren daarbij tegenwoordig, die elk $6 kostten. De kist kostte $75, terwijl de uitgaven voor het graf en den koster ongeveer $100 meer beliepen. Daarenboven is er $50 gerekend voor het doorzoeken van de plaats bij Dr. Burdell's woning—Wij hebben nog niet vernomen, wat de doctors, die het post mortem onderzoek deden, en de scheidkundigen, die het bloed onderzochten, dat in verscheidene deelen van het huis gevonden is, voor hunne moeite zullen rekenen, maar wij denken, dat $250 ter nauwernood hunne eischen zal bevredigen. Hier bij gevoegd al het brievenport, dat door den Coroner betaald is, voor bij de vijftien honderd brieven, die hij over deze zaak ontvangen heeft, benevens andere kleinigheden, die gedurende het verhoor vrij *talrijk* waren, en men zal bevinden dat $1000 ter naauwernood de uitgaven van het onderzoek in dit *buitengewoon* geval zullen dekken.

BURDELLS NALATENSCHAP.—Was men vroeger van meening, dat de aanspraken, welke Mrs. Cunningham op de nalatenschap van den vermoorde maakt, op grond dat zij met hem gehuwd was, zouden worden afgewezen, thans schijnt die zaak eenen anderen koers te zullen nemen. Het is inderdaad zeer zonderling, dat Dr. Marvine, de predikant, die Mrs. Cunningham met iemand gehuwd heeft, en bij het verhoor voor den Coroner verklaarde, dat hij in den vermoorden Burdell, den man niet herkende, dien hij met haar in den echt verbond, thans voor de Surrogate Court stellig verklaard heeft, in het lijk denzelfden persoon te hebben herkend. De heer Marvine heeft een onderhoud met Mrs Cunningham in de gevangenis gehad, en moet hier tot die overtuiging gekomen zijn. Welke middelen kunnen er wel aangewend wezen, om het geheugen van den geestelijken heer op te scherpen!

☞ Morgen (Woensdag) zal er eene totale zon-eclips plaats hebben, die in de westelijke staten *gedeeltelijk* voor zons-ondergang zal zigtbaar zijn.

EEN NIEUW STANDPUNT. — De verklaring van het Hoogst Geregtshof der Ver. Staten, in de zaak van *Dred Scott*, dat de slavernij eene nationale instelling is, en in al de Territoiren een gelijken tred houdt met de Constitutie, en dat noch het Congres, noch het volk der Territoiren de magt heeft, om derzelver invoering aldaar te beletten, zoo wel als het gezegde in die verklaring, dat slaven door de Constitutie der V. Staten als eigendom worden erkend, en daarom niet bij wege van Staats wetten kunnen worden vrij verklaard, als zij door hunne meesters in eenen vrijen Staat worden gebragt, heeft eene geheel nieuwe gedaante aan den Anti-slavernij strijd gegeven. Als deze leer van het Hoogst Geregtshof *waar* is, dan is de slavernij eene nationale zaak, en alle menschen in de Ver. Staten zijn slavenhouders, en verantwoordelijk voor de zonde en schande der slavernij. De slavernij houdt op eene *zuidelijke* instelling te wezen, voor welke de slavenstaten alleen verantwoordelijk zijn, maar zij wordt eene nationale zaak, en komt onder het regtstreeksche opzigt en beheer des ganschen volks. Men kan niet langer zeggen—zoo als dikwijls gezegd is,— dat wij, als wij ons best doen om de slavernij in dit land omver te werpen, ons bemoeijen met iets, dat ons niet aangaat. Voortaan is de slavernij in het Zuiden *onze* slavernij, en de wet der slaven staten, dat menschen eenen eigendom in menschen kunnen hebben, wordt over al onze vrije Territoiren uitgestrekt, en gaat boven de Constitutie en de wetten van elken Vrijen Staat en de Unie.—*Milw. Free Democrat.*

DE JONGSTE BESLISSING VAN HET HOOG GEREGTSHOF.—Volgens deze beslissing is "een neger, hij moge slaaf of vrij zijn," ofschoon zijne voorouders in eene reeks van geslachten op amerikaanschen bodem geboren werden, "geen burger der Vereenigde Staten door de Constitutie." Hij is daarom geen burger van het land, terwijl iemand, die niet op deszelfs bodem geboren is, (of, in andere woorden, een *geboren* Amerikaan is geen burger van zijn eigen land; terwijl een buitenlander) burger is en aanspraak heeft op de bescherming van alle magt en gezag des gouvernements. Niemand in een der Staten der Unie heeft aanspraak op het regt van stemmen, voordat hij *burger* is—hoe zit het dan met de negers, die dat regt in vele vrije Staten uitoefenen? De wet in Ohio is dat, ofschoon iemand van Afrikaansche afkomst is, hij, als het "blanke bloed" bij hem de overhand heeft, aanspraak heeft op het regt van stemmen.—In New York en Massachusetts is iemand van zuivere Afrikaansche afkomst, met geenen enkelen droppel Angelsaksisch bloed in zijne aderen, de politieke gelijke van elken blanken Amerikaan, in zoo verre de stembus betreft. Hoe komt dit overeen met de beslissing van Opperregter Taney?—*Newport, Ky, News.*

BOEK AANKONDIGING.—Bij den Boekhandelaar T. B. PETERSON, no. 102 Chestnut street, Philadelphia, ligt ter perse, en zal binnen weinige dagen het licht zien:

"*De Grens Roover*" door EMERSON BENNETT. Het is misschien genoeg van de "Border Rover" te zeggen, dat het eene van Bennett's beste pennevruchten is en gewis alle lezers bevallen zal, die smaak vonden in zijne populaire werken. Het tooneel van dit werk is op het Grondgebied van Kansas, aanvangende te Independence, Mo., en strekkende over de vlakten tot de Rocky Mountains. Hetzelve is vol van ijzingwekkende ontmoetingen, wonderbare ontkomingen aan doodsgevaar, roerende tooneelen, geestige gezegden, ernst en luim.

Vivia, of: Het geheim van Magt, door Mevrouw E. D. E. N. Southworth. Dit werk is mede ter perse en zal weldra het licht zien. In treffende originaliteit en schoonheid van bevatting, in kracht en levendigheid van schildering, zoo wel als in haar eigendommelijk vermogen om verstand en hart harer lezers te boeijen, heeft mevr. Southworth geene wedergade. In "Vivia" heeft de schrijfster zich zelve overtroffen.

Elk der voornoemde werken wordt vrachtvrij verzonden voor $ 1,25 in fijne band en voor $ 1 ingenaaid.

☞ "*Wisconsin Einwanderungs- & Handels-Zeitung*" is de benaming van een net octavo blaadje in de Hoogduitsche taal, uitgegeven en geredigeerd door C. KNOBELSDORFF te Milwaukie. Hetzelve verschijnt twee maal in de maand, tegen den prijs van $1 's jaars.

Het doel dezer uitgave is, om de voordeelen van den staat Wisconsin in het algemeen en van Milwaukee in het bijzonder aan landverhuizers te ontvouwen, waarin de uitgever zich op eene loffelijke wijze kwijt. Hoezeer hij den stroom der landverhuizing naar onzen Staat zoekt te leiden, blijkt uit het slot van een artikel, waar hij zegt: "Voor ons deel wenschen wij, dat geheel Duitschland naar Wisconsin verhuizde en zijne heeren aan gene zijde voor zich zelven lieten arbeiden. Hier in Wisconsin is nog plaats voor 15 millioenen menschen, derhalve maakt dat gij niet te laat komt."

KANSAS EN DE BEDANKING VAN GOUV. GEARY.—Volgens een berigt uit St. Louis, heeft de Gouverneur van Kansas zijn ambt nedergelegd, daar, gelijk gezegd wordt, de beloften, die Pierce hem gedaan heeft, niet zijn nagekomen. De militie der Unie werd hem toegezegd en nooit stond dezelve hem ten gebode, als hij haar noodig had. Hij zou genoodzaakt zijn geweest, $12,000 uit zijn' eigen zak uit te geven, om zijne administratie aan den gang te houden. Men zegt dat Buchanan hem wenscht te behouden, alsmede de noordelijke Democraten, terwijl de zuidelijke alles inspannen, om hem te verdringen. Hij is nu op weg naar Washington, om in persoon ophelderingen te geven. Eene Deputatie uit de grensfielten is hem reeds daarheen vooruit gesneld, om zijne afzetting te bewerken. Hij houdt de aanneming van eene Slavernij Constitutie voor onvermijdelijk en de heer Buchanan zal diensvolgens in de gelegenheid komen, om zijne opregtheid in de handhaving der Squatter Souvereiniteit te beproeven, daar volgens de verklaringen van deskundigen de vrije bevolking des Territoirs vier vijfde bedraagt, en in den laatsten tijd moet door de groote landverhuizing het overwigt der Vrijstaatsliedeń *zoo* gerezen zijn, dat er tegen *één* slavernij man, negen Vrijstaats mannen gevonden worden.

Zoo meldt de heer Brown, redacteur van de *Herald of Freedom*, die door Gouv. Shannon in de gevangenis werd geworpen en eergisteren door Chicago kwam. Hij zegt dat een ontzaggelijk aantal landverhuizers het Territoir binnenstroomt, meest uit de oostelijke Staten. Dat de schepen, die van St. Louis den Missouri opvaren, met hen overladen zijn en bij onder een honderd hunner niet eenen zuidelijken gezien heeft. Dat ook niemand beproefde, om, gelijk in het vorige jaar, de booten tegen te houden, maar de landverhuizers zelfs met voorkomendheid werden behandeld. Dezelfde personen merkt hij aan, die hem in het vorige jaar wel gelyncht zouden willen hebben, hadden hem bij zijne komst alhier als vriend behandeld.

Niettegenstaande de groote meerderheid der Vrijstaatslieden, vreest men voor den uitslag, daar de beambten, die den census opnemen (de volkstelling verrigten) pro-slavernij lieden zijn, en het bezit eener claim tot voorwaarde van te stemmen maken. De pro-slavernij lieden weten dit en zeggen alle, dat zij eene claim bezitten, terwijl vele Vrijstaats lieden daardoor van de lijsten worden uitgesloten.

"Wie heeft niet van Boerhave's Hollandsch bitter gehoord.

Eenvoudig van zamenstel, aangenaam van smaak en inderdaad wonderbaar van uitwerking zijnde, behoeft men over deszelfs grooten aftrek niet verbaasd te staan. Voor ongesteldén, die hunne krachten beginnen weder te krijgen, is het onschatbaar, daar het dien bedarenden invloed op het zenuwgestel heeft, en die gezondheid en veerkracht aan de maag geeft, naar welke de herstellende zoo zeer verlangt."—*Daily Enterprise.*

☞ Een jongman, een rijk begaafd en veelbelovend student, ging in den winkel, waar de moordenaar *Verger* het mes had gekocht om den aartsbisschop dood te steken, en na een dergelijk mes gekocht en deszelfs snede beproefd te hebben, verzocht hij het te slijpen. Terwijl dit geschiedde, praatte hij zeer bedaard met den meester van het huis over de onverschilligste zaken. Toen het mes hem weder was overhandigd, bevoelde hij op nieuw deszelfs snede, zeide dat het nu goed was, betaalde er voor, en boorde het plotseling in zijn eigen hart.—*Christian Intelligencer.*

☞ Ongetwijfeld herinneren zich onze lezers het in deze courant opgenomen berigt, waartoe de volgende correspondentie heeft aanleiding gegeven. Dezelve werd dezer dagen door ons ontvangen van eenen *vier en zeventig* jarigen grijsaard, wiens lessen en vermaningen, in dit stuk voorkomende, misschien wel waardig zijn door zijne *jongere geloofsgenooten* behartigd te worden. Wij plaatsen den brief in zijn geheel:

MIJNHEER DE REDACTEUR!

Ik heb uit de *Nieuwsbode* van den 10 Feb. l.l. gezien, dat er te Grand Rapids eene groote opschudding had plaats gehad, doordien de WelEw. heer KLIJN zich van de Hollandsch Gereformeerde kerk had afgescheiden, zoodat deze nu in twee deelen gesplist was. Gij schreeft daaronder "dit is een nieuw verschijnsel onder de Hollandsche Gereformeerden in de Ver. Staten"—dat is het wel. Indien zij eene echt en goed gereformeerde kerk is; en door hen echt en goed beleden en naar geleefd wordt, dan kan zij door geene menschen gescheiden worden. Wij lezen nog al veel boeken, maar er is immers maar een boek, en dat is de bijbel, in hetwelk alle echte Christenen kunnen, mogen en moeten gelooven, en in hetzelve leest men, dat Jezus hier op aarde eene kerk of gemeente verworven heeft, gekocht en betaald met Zijn eigen bloed; en die kerk heeft Hij van Zijnen Vader ontvangen, eer er nog een mensch geboren was: dus is die kerk uit God, en die kerk is één, zoo in het oude vaderland als in de Ver. Staten en over den ganschen aardbodem, en is door God zamengevoegd, en wat God zamenvoegt kan de mensch niet scheiden: zoo bevinden en gelooven alle menschen die den bijbel lezen, zoowel door een historisch als door een waar zaligmakend geloof. Hierin bestaat het geloof der Gereformeerde kerk.

Nu verkeerdet gij in het denkbeeld, dat hier (in de Ver. St.) aan geene afscheiding gedacht werd. Dit denkbeeld is goed, want dat mag en kan ook niet, als die kerk of gemeente uit schapen bestaat, die tot Jezus stal of kerk behooren, volgens het Evang. van Johannes 10. en wel het laatste gedeelte van vs. 16. Daar staat "één kudde en één herder;" en verder staat er nog geschreven: "Ik zal er niet een van verliezen, en niemand zal dezelve uit mijne hand rukken." Dit alles lezen wij in den bijbel, dat Jezus dit zelf zegt: nu begrijpt gij van zelf, dat, als ds. KLIJN en zijne gemeente tot die schapen behooren, over welke Jezus Opperherder is, zijne afscheiding niets beteekent. Jezus, dit geloof gij immers ook, zal van zijne schapen niet scheiden, omdat zij naar de stem van ds. KLIJN niet willen of kunnen hooren; want dit zijn wereldsche geschillen, en die laat Jezus aan den wereldschen regter over, of misschien heeft die goede man wat zuur gezien, en mogelijk is er een wolf verscheen, en is er, die man een huurling zijnde, die niet meer kon handelen naar Hand. 20: 28, zeker daardoor verwarring ontstaan, omdat de schapen van Jezus stal altijd zachtjes door liefde willen geleid en tot gehoorzaamheid aangespoord worden; en wil dat niet, dan heeft Jezus alleen de magt (want hij is niet meer alleen hun Herder, maar ook hun Koning), om hen overtuigend tot gehoorzamen te dwingen, zoodanig dat zij er zelfs schaamte en berouw over gevoelen, wegens hunne halsstarrige ongehoorzaamheid. Nu, dat is, naar het geloof en gevoelen van onze moederkerk in ons oud vaderland, algemeen aangenomen en bevestigd in de 37 geloofsartikelen te Dordrecht in 1618 en 19, en ook in al de gereformeerde kerken, die toen in geheel Europa bestonden, en waarvoor onze voorvaderen 80 jaren lang gestreden en goed en bloed opgeofferd hebben, tegen den magtigsten en toen ter tijd rijksten en grootsten koning van Europa. En nu, door verbastering van het regtzinnige in de openbare en gemeenzame uitoefening en prediking van die godsdienst, afwijkende van de ware kerk, ontstaat al die verwarring, opschudding en afscheiding in het oude vaderland, en ook hier in Amerika. Het is met het oude vaderland even als met Israël; er bestaat eene *hoererij* met vreemde afgodische volken, die om ons wonen, en nu worden ook wij verstrooid, verarmd en miskend, door het knielen voor hunne afgoden, en hier zijn wij daar ook mede besmet, door onzen onkundigen hoogmoed. Verstonden wij Matth. 13: 30 goed, wij zouden van zoo vele verwarring en afscheiding niet hooren, en ook Matth. 18: 23, en Rom. 6: 12 en 12: 10; want de bijbel spreekt van geene afscheiding, of het zou Hand. 13: 39 moeten zijn, maar wel van "acht te nemen op degenen, die tweedragt en ergernis aanregten tegen de leer," Rom. 16: 17, 1 Cor. 5: 11 en 2 Thessal. 3: 13, 14 en 15. Nu bemerkt gij wel, dat al dat zoogenaamde afscheiden ons niets kan helpen, zoolang wij dat broeinest van ongeregtigheid en zonde in onze harten, ons eigen ik of onzen hoogmoed, niet leeren dempen en afsterven; want Jezus zal niet een van zijne schapen afscheiden of het verliezen, welk geweld de menschen of de boozen hiertoe mogen gebruiken. God is getrouw, en omdat hij alleen liefde is, wil hij van ons ook alleen liefde, volgens Corinth. 13, de 3 eerste verzen, want Jezus kent al zijne schapen bij name en zij kennen zijne stem. En hoe kent Jezus hen? In 't verborgen, in hun hart, of deze twee geboden bij en in hen zijn, naar Matth. 22: 37, 38, 39 en 40, dat is de gansche wet, die God van den mensch eischt. Gods gebod is liefde, en Jezus leert ons niet alleen onze vrienden lief te hebben, maar ook onze vijanden.

En nu ten slotte nog dit: wij zijn niet voor deze wereld maar voor eene eeuwigheid geschapen en God heeft eenen dag gesteld, waarin hij de wereld zal oordeelen door eenen man enz., dien hij uit den dooden heeft opgewekt, en die man zal komen op de wolken, volgens Hand 17: 31, en die zal met regt afscheiden de schapen van de bokken. Dat zal een ander verschijnsel en eene andere opschudding wezen dan in het oude vaderland en te Grand Rapids. Daar zal gezien en gehoord worden, wie God hier in waarheid en opregtheid des harten gediend, en wie Hem niet gediend heeft.

Sheboygan Falls, Maart, 1857. F. H.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 23 Maart. De schooner *Harvest* heeft in de afgeloopene week eene reis gedaan naar Milwaukie, en j.l. Zaturdag kwam de stoomboot *Huron*, van Chicago, alhier aan, zijnde deze de eerste stoomboot, welke zich dit voorjaar alhier vertoond heeft. Thans kunnen wij met eenige gewisheid de spoedige hervatting eener geregelde stoomboot-vaart te gemoet zien.

— Door het openen der boeken is er dezer dagen gelegenheid gegeven ter *inschrijving* tot het benoodigde kapitaal voor den Spoorweg van Sheboygan naar Appleton. De aanleg van dezen spoorweg is eene onderneming van veel gewigt voor onze stad, en hare burgers dienden voor minstens $100,000 in te schrijven.

— Overeenkomstig eene onlangs aangenomene acte der Wetgeving dezes Staats, moeten er in deze County op de aanstaande April electie drie Haven Commissarissen gekozen worden. Tevens moet in deze stad, blijkens de hier beneden geplaatste ordonnantie, worden gestemd, of Sheboygan eene nieuwe leening wil doen ten bedrage van $50,000 aan den Sheboygan en Mississippi Spoorweg.

— Uit Washington is alhier per telegraaf berigt ontvangen, dat de democratische guillotine haar werk reeds onder de door de vorige administratie aangestelde ambtenaren heeft aangevangen. Volgens hetzelve zouden te Milwaukee zijn aangesteld: J. B. EDWARDS tot postmeester; G. W. CLASON, tot haven collector; H. M. BILLINGS tot V. S. Marshal. De heeren SHARPSTEIN en SCHOEFFLER, twee redacteuren, zijn alzoo voorbij gezien, niettegenstaande zij eene bedevaart naar het democratische Mecca deden. Arme collega's! Ondankbare President!

De Democratic *Press* kondigt de volgende benoemingen voor Chicago aan: W. H. PRICE, postmeester; W. M. TRYE, collector; R. S. BLACKWELL, V. S. Attorney, en D. MCVICKER, Superintendent van het Marine Hospitaal.

Te Sheboygan is het onthoofdings-werk nog niet begonnen; gelukkig de gene die niet onder de guillotine behoeft te komen, of er zich onverschillig aan onderwerpen kan. Men zegt dat president BUCHANAN en zijn kabinet het werk reeds moede zijn, doch eenmaal besloten hebbende alle oude ambtenaren over den kling te jagen, moeten zij voortzetten wat zij begonnen hebben.

HOLLAND, Sheboygan County, 23 Maart. Gisteren namiddag omstreeks vijf uren brak boven deze plaats een hevig onweder los, hetwelk men zelden sterker in den zomer aantreft. De vreesselijk woedende en verdubbelde bliksemstralen, schoten slangswijze neder, en drongen uit het noordoosten en westen van de eene tot de andere wolk, zoodat de gansche opeengepakte stof, ten laatste voor de razernij der hoofdstoffen wijkende, klaterend in hagel en regen nederstortte.

Bij den landman *D. de Groots* werd heden morgen een werkos in den stal dood gevonden, die eenige uren voor het uitbarsten van het onweder, nog eene volle gezondheid genoot, en welken men dus vermoedt door den bliksem te zijn getroffen, alhoewel daarvan geene sporen aanwezig waren. Alleen het ontdekken van een gat in de staldeur, hetwelk voor het onweder niet bestond, versterkt dat vermoeden. CORRESPONDENT.

☞ Ook hier was het onweder vrij hevig, vergezeld van hagel en regen. Van schade hebben wij echter niets vernomen. *Red N. B.*

ST. LOUIS, 10 Maart. De stoomboot *Alvea Adams*, komende van de rivier Ohio, kwam hier gisteren morgen met bij de 600 passagiers aan, van welke drie vierden uit landverhuizers naar Kansas uit de noordelijke staten bestonden. De meesten hunner gingen nog denzelfden dag op de Missouri stoombooten. Er waren in menigte vrouwen en kinderen onder, die niettegenstaande het sneeuwige en onstuimige weder vrolijk en wel te moede waren.

CINCINNATI, 12 Maart. *Schijndood.*—Verleden Vrijdag ging Miss Williams, een meisje van 19 jaar, in hare woning den trap op, om zich voor een bezoek aan te kleeden. Daar zij niet terugkeerde, gingen eenigen des huisgezins naar hare kamer en vonden haar daar levenloos op den grond liggen. Daar zij aan hartkloppingen had geleden, hield men haren dood voor een gevolg daarvan. Dit voorval werd in de nieuwspapieren bekend gemaakt, en des Zondags waren de vriendinnen en vrienden der overledene in het huis vergaderd, om aan het lijk de laatste eer te bewijzen. Doch toen de lijkkoets reeds voor de deur stond, bespeurde een der aanwezigen, dat het gezigt des lijks in de kist flauw rood werd. Toen men op het hart voelde, ontwaarde men geen kloppen, maar wel eene geringe warmte. De er bij geroepene geneesheeren raadden aan de begrafenis uit te stellen, en de lijkkoets reed ledig weg. Nog altijd bevindt zich het meisje in denzelfden toestand. De blos en de warmte zijn nog altijd merkbaar, terwijl het ligchaam overigens het voorkomen van een lijk heeft.

BOSTON, 14 Maart. Het gezamentlijk committé van federale zaken rapporteerde heden besluiten in het Huis, ter gunste van hulpverleening door den Staat aan Kansas. Het rapport legt $100,000 toe, om, als zulks noodig is, uit te geven tot ondersteuning van zulke nederzetters in het territoir Kansas, die tot gebrek gebragt zijn of na dezen mogen worden, door de verwoestingen die onder hen gepleegd zijn bij onwettige pogingen om hen van het Territoir uit te sluiten, wegens hunne gehechtheid aan vrije staatsinstellingen. Deze besluiten maken eene bepaling tot het aanstellen van drie Commissarissen, om over deze gift des Staats te beschikken, en zulke hulp te verleenen, als zij noodzakelijk of doelmatig zullen achten ter bescherming en verdediging in de geregtshoven des Territoirs en der Ver. Staten, van de wettige en constitutioneele regten der nederzetters.

Duizend aandeelen van het kapitaal van den westelijken spoorweg worden ter beschikking der Commissarissen gesteld, tot 't in het besluit aangeduide oogmerk. De Commissarissen worden aangesteld voor een tijdperk van 18 maanden, zoo dit niet door eene wet wordt verlengd.

GEMENGDE BERIGTEN.

Op het hofbal in Frankrijk werden de juweelen van de keizerin op bij de vier millioen franken geschat, en de belegsels van Alengonsche kant, die haar seringkleurig satijnen kleed bedekten, hadden zesmaal honderd duizend fr. gekost—het geen aan kleed en juweelen ongeveer een millioen dollars uitmaakt.—Den 7 Maart zijn te La Crosse, Wis., 16 gebouwen afgebrand, waardoor eene schade van $50,000 is veroorzaakt.—400 Ohioners kwamen op den 9 Maart door St. Louis, op weg naar Kansas.—De fabriek van Clifford te Westport, Mass., is den 13 Maart afgebrand. Verlies 12,000; verzekerd voor $7000.—Er loopt een gerucht, dat *Ex- President Pierce* eene goed van slaven voorziene plantaadje verkrijgen, en in het Zuiden gaan wonen zal—daar zijne zuidelijke politiek hem heeft beschaamd gemaakt, om in eenen Vrijen Staat te wonen.—GERRITT SMITH heeft $1000 bijgedragen voor het Dudley Observatorium te Albany.—Een koopman in manufacturen te New Haven heeft bekend gemaakt, dat hij Spaansche quarters tegen zes en twintig cents het stuk aanneemt.—De eigendom van New Orleans is volgens de jongste schatting waard $75,744,827.—Er zijn valsche tien cents stukken in omloop, die goed zijn uitgevoerd.—Het salaris van den Mayor van St. Louis zal van $2,750 op $4000 gebragt worden.—De Senaat van Rhode Island heeft geweigerd met het Huis in te stemmen in de herstelling der doodstraf, behalve voor moord in de staats gevangenis.—Het territoir Minnesota heeft ongeveer voor $35,000,000 be-

"Schurken! roovers!" antwoordde de edelman woedend; zijn voet raakte in het voetkleed verward, hij struikelde en viel uit het rijtuig. Tom sprong in hetzelve, zocht een oogenblik, en bragt toen eene zware reistasch te voorschijn. Toen de edelman viel, sprong Deffy op hem toe, en hield hem de pistool voor het hoofd. Het meisje schreeuwde luid, en Clarence zag verschrikt naar het rijtuig, want hij meende die stem reeds vroeger gehoord te hebben. In dit oogenblik kwam de maan van achter de wolken te voorschijn; Clarence zag snel naar het gelaat van den, op den grond liggenden man, en—zijn oog zag het verontwaardigde, doch toen zelfs nog goedaardige gelaat zijns weldoeners—*Old Willie van Long Island Head.* Met eenen enkelen sprong was de ongelukkige jongeling in het hout verdwenen, de edelman was dadelijk op de been, trok een klein zakpistool en rigtte het op Tom Wirt, die hem bijna in het hout ontsnapt was. Een scherp geknal dreunde door de lucht, en de straatroover viel en liet het pak met geld vallen. Will Cracket lag achterover op den grond, en de zwarte bediende op hem, die, door goed bijgebragte slagen, op het gezigt en het hoofd des schurks, denzelven zocht te overtuigen, dat tegenstand nutteloos was. "Het helpt u niet te beproeven weg te komen," zeide hij, toen de sterk gebouwde oude schelm meende op te staan, "ja—houd u stil, anders sla ik uw leelijk gezigt te pletter," en toen de roover andermaal eene wanhopige poging waagde, werd hij door eenen nieuwen slag op het hoofd geheel verdoofd; terwijl hij stil voor hem lag, bond de zwarte hem met eenen strik, dien hij toevallig in den zak had, handen en voeten. De aandacht des edelmans werd nu op de verschrikte dame gevestigd, die in onmagt gevallen was, en in dit oogenblik had Tom Wirt bewustzijn genoeg, om op te staan, en met eenen kogel in den arm, juist boven den elleboog, te vlugten. Het been was door den kogel geheel verbrijzeld. "Vervloekt schot, Deffy; mijn arm is verbrijzeld," brulde Tom, toen hij Deffy naar hun rijtuig zag snellen. "Doch spoedig er in, gaauw, mijn jongen,—zij hebben ditmaal Will Cracket voor goed beet.—Nu, dezen weg op, gaauw! Deze weg voert midden door het hout, en wij hebben eenen klepper, dien zij niet kunnen inhalen. Laat hem loopen!" en voort suisden Tom en Deffy in hun ligt wagentje door het hout, over eene aan de andere zijde liggende weide, en in weinige minuten bevonden zij zich op de straat naar Londen, door eenen renner getrokken, die tien mijlen per uur op zijn gemak aflegde.

De bezorgdheid des edelmans wendde zich nu tot het meisje, dat in het rijtuig in onmagt gevallen was. Tom Wirt was intusschen ontsnapt, Will Cracket gevangen, en toen de jonge dame tot bewustzijn gebragt, en de kostbare geldzak weder in het rijtuig gehaald was, ijlde hetzelve naar het kasteel toe, dat naauwelijks eene halve mijl van de plaats lag, waar de roofaanval had plaats gehad. "Wees niet bedroefd, lieve Blanche," zeide de edelman op teederen toon; "niemand is gewond; wij zijn zeker voor verder gevaar, want zie Blanche, het kasteel is reeds zigtbaar."

Old Willie en zijne aangenomene dochter waren de personen, die zich in dit prachtig rijtuig bevonden, dat over den goed onderhouden weg reed, welke van het slot naar de hoofdstraat voerde, en in weinige oogenblikken hielden de snuivende, trotsche schimmels voor de deur stil. Een half dozijn bedienden verdrongen elkander aan de deur, en in den gang; en een twaalftal voorname gasten, die zich reeds verzameld hadden, begroetten den adelijken eigenaar, toen hij in de zaal trad, en het gezelschap zijne beminnenswaardige dochter voorstelde. "Op mijn woord," zeide de lord, terwijl hij bedaard op zijn horlogie zag, "wij zijn volle twintig minuten te laat gekomen."

"Geen ongeluk, uwe lordschap, hoop ik, hield u op," merkte een jonge heer aan, die eene prachtige ster op de borst droeg.

"Eene kleinigheid, uwe Hoogheid, slechts een klein voorval," antwoordde de edelman goedaardig. "Eenige straatroovers wilden met ons nader kennis maken, doch wij beduidden hun, dat hun gezelschap ons niet aangenaam was. Mijn knecht nam den aanvoeder in bewaring, en ik ben niet bang of hij zal er een goed verslag van doen."

"Wie is hij?"

"Mijn bediende, dien ik met mij uit de staten gebragt heb. Een brave borst, en een uitmuntend dienaar; doch kom, mijne heeren, de grap is voorbij, de dames verwachten ons," en het gansche gezelschap begaf zich nu naar de groote zaal.

"Gij kunt mij niet omkoopen," zeide de bediende op de herhaalde pogingen, die Will Cracket gedurende het laatste kwartier uurs dienaangaande gedaan had, om zijne vrijheid te verkrijgen. "Mijn meester is daar in dat groote huis gegaan, en zal wel eenen wagen zenden om u naar eene andere plaats te brengen. Dit kind zelf zal de buitengewone voldoening hebben, van u in eigen persoon weg te brengen. Daar komen zij reeds," en werkelijk hield er een wagen stil. Den nacht bragt Will Cracket in het Newington wachthuis door, en den volgenden dag bevond hij zich in de Fleet onder beschuldiging van straatroof.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

De loopbaan der misdaad, die Will Cracket zoo vele jaren lang in Londen en deszelfs omstreken gevolgd had, werd alzoo plotseling gesloten. Hij was van zijne jeugd af deelgenoot aan rooverijen van allerlei aard geweest, en het werd zelfs bewezen, dat hij de plannen voor de stoutste en best overlegde diefstallen, die in vele jaren hadden plaats gehad, ontworpen had. Hij weigerde hardnekkig, den naam zijner medepligtigen bij den laatsten roofaanval te noemen. Bij het verhoor werd intusschen de getuige zijner lordschap, van den bediende en den koetsier voor genoegzaam gehouden; hij werd schuldig bevonden en ter dood veroordeeld.

Tom Wirt en de jonge Clarence ijlden naar de Borough, de eerste jammerend en lijdende van de vreesselijke wond, die hij bij den aanval ontvangen had. Beiden wisten dat zij nu eenen wedren hielden, waarbij het om leven of dood te doen was, en hoewel Clarence de gruwzaamste zielesmarte leed, zijn hoofd vuur scheen te zijn, en zijn hart tot berstens toe vol was, van de schrikkelijke aandoeningen, die hij sedert de verwonderenswaardige ontdekking leed, welke hij te midden der misdaad gedaan had, was hij toch zeker, zoo als hij dacht, voor de gevangenis, voor ontdekking veilig, en hoopte geheel vrij te komen. Zij bereikten de plaats, van waar zij waren afgereden. Tom ijlde dadelijk naar eenen chirurgijn, en Clarence naar Londen. Daar wilde hij de rest van den nacht doorbrengen, om bij het aanbreken van den dag te vlugten—waarheen wist hij niet. Het postrijtuig, dat hem naar de stad bragt, toen hij zich van Tom verwijderde, hield voor een groot hotel te Londen stil. Clarence steeg er uit, zijn koffer werd er afgezet, en hij vraagde naar eene kamer, om eenige uren rust te genieten; doch te vergeefs was alle moeite om zijn opgewonden gemoed tot bedaren te brengen. Rusteloos wierp hij zich op zijn bed heen en weder, tot dat de dag aanbrak, en stond eindelijk op en maakte zich voor eene verdere reis gereed. Van het geld, dat hij van den lombardhouder ontvangen had, waren hem, na betaling des Spanjaards, nog eenige ponden overgebleven, en hij besloot, de schouwplaats der voorvallen te verlaten, waar hij met zulk onwederstaanbaar geweld ingetrokken was. Zijn gemoed was overstelpt van wanhoop. Hij dacht aan de zonderlinge, onverklaarbare verschijning, die zich den vorigen nacht voor zijne oogen op de groote straat had voorgedaan; hij dacht lang en ernstig over het verledene na. De herinnering aan de goedheid zijns weldoeners in zijne ellende, voor hij zijn geboorteland verliet, steeg met volle kleuren in zijn verhit brein op, en tegelijk stond de gebeurtenis des vorigen avonds in alle kracht voor zijne verbeelding. Doch hoe kwam Old Willie hier? En Blanche, de beminnelijke, onschuldige, teedere Blanche, was bij hem,—en wat deden zij in Engeland? In welken schrikkelijken toestand had hij zich tegenover den man gebragt, die hem het leven gered had. Ja, het was zijne *laatste* misdaad geweest. Zou hij herkend zijn? O neen—neen; deze gedachte was te vreeselijk voor hem. In zijne hartverscheurende smart, was de eenige troost, dat hij vermomd geweest was. Old Willie had hem niet herkend, daar was hij zeker van. En bovendien was hem, noch den zijnen eenig leed wedervaren. Hoe vurig dankte hij den hemel, dat door hem zijnen goedhartigen ouden vriend geen ongeluk bejegend was. Doch Will Cracket was gevangen genomen! Zoude hij zijne medepligtigen noemen? Hij geloofde het *niet*; het kon hem niets helpen—en Clarence vleide zich, dat hij dienaangaande veilig was. Deze gedachten, deze overleggingen, verwarden zich in Clarence's hoofd, toen hij alleen in zijne stille kamer zat, alle hoop hem bijna verlaten had, en hij in geene rigting kon heenzien of hij ontdekte ongeluk. Rondom zich ziende ontdekte hij het pistool, dat hij zonder het te weten, van het nachtelijk tooneel medegenomen had. Welke schrikkelijke gedachte riep de aanblik van dit doodelijke wapen voor zijne verbeelding! Nog nooit was het denkbeeld aan zelfmoord bij hem opgekomen; onwillekeurig legde hij de hand aan zijn voorhoofd—en beefde terug op het gezigt van het werktuig des doods—want de gedachte, om aan zijn lijden een einde te maken, vloog door zijn koortsachtig brein.

Sedert de Spanjaard in het bezit van Clarence's kleinood gekomen was, zocht hij den ganschen tijd, zoo veel hem zijne eigene zaken toelieten, bestendig en onafgebroken naar den jongeling. Hij ging naar diens vroegere woning, naar de "Retreat," naar het speelhuis van Prince, naar iedere plaats, waar slechts de geringste mogelijkheid was hem te vinden; doch te vergeefs. Den morgen na den nachtelijken straatroof kwam hij toevallig in het hotel, waar Clarence zich bevond, en daar hij in den gang eenen koffer met de voorletters van diens naam vond, trok dit oogenblikkelijk zijne aandacht, en hij vraagde, wanneer deze reiziger was aangekomen. Nadat men hem gezegd had, dat deze laat in den vorigen nacht per post was gekomen, was hij terstond overtuigd, en verzocht den bediende dadelijk te vernemen of deze heer reeds opgestaan was. De bediende klopte aan de deur van Clarence's kamer en meldde denzelven, dat, als het hem gelegen kwam, een juist aangekomen vreemde heer hem wenschte te spreken. De ongelukkige jongeling ontwaakte uit zijne droomen, en gaf een toestemmend antwoord op de aanmelding—doch wat zoude hij doen? Hij meende nu overtuigd te zijn, dat hij ontdekt was, of dat Will Cracket hem verraden had; en hij had geen den minsten twijfel, of de hem zoekende persoon was een politiebeambte, die hem wegens deelneming aan den straatroof wilde gevangen nemen. Het was te laat om te ontvlugten—hij berustte dus in zijn lot, en beval den heer zijne kamer te wijzen. Kort daarop hoorde hij naderende voetstappen, de deur zijner kamer werd ijlings geopend, en voor hem stond—de Spanjaard. Hoewel een vlugtig rood Clarence's gelaat kleurde, voelde hij zich toch plotseling merkelijk gerust gesteld. Het oog van den onverwachten bezoeker ontdekte snel de gemoedsaandoening, waaronder Clarence leed, ook het wapen op de tafel, in welks nabijheid de jongeling, toen hij binnentrad, zat, ontging zijnen blik niet. Hij maakte echter dienaangaande geene aanmerkingen, doch trad vriendelijk naar den jongeling toe, en bood hem de hand. Clarence geloofde in de bewegingen des vreemdelings eene diepe ontroering te ontdekken, doch hij schreef dit aan zijne ontstelde verbeelding toe. "Het verheugt mij u te zien Clarence," zeide hij. "Ik heb u vóór eenige avonden niet gevonden, hoewel wij het afgesproken hadden, doch ik ontving uw schrijven met de honderd pond, en ik ben overtuigd, dat gij het eerlijk meent."

(Wordt vervolgd.)

balstelk eigendom.—Indiana heeft in zijne staats schatkist de som van $624,735,63.—In de bank van Cork, Ierland, bevindt zich eene som van 500 £, voor een gedenkteeken voor wijlen vader Mathew.—Het Inhuldigings Bal liep uit op een verlies van $3000 voor de bestuurders.—Te New Orleans eet men al nieuwe doperwtjes.—Te Thomasville, Georgie, hebben de pokken zulk eene verwoesting aangerigt, dat de stad gezegd wordt bijna uitgestorven te zijn.—Er zijn dezen winter te Cincinnati 328,835 varkens geslagt, tegen 355,255 in het vorige jaar.—Het hooge water in de Ohio heeft aan de stoombooten eene schade veroorzaakt, die geschat wordt op $170,000.—De dochter van J. G. Boker, een rijken burger van New York, is met haars vaders koetsier, een Ier, John Dean genaamd, getrouwd.—John Wentworth, die onlangs tot Mayor van Chicago is verkozen, heeft een derde van zijn jaarlijksch salaris, dat 3500 bedraagt, de Liefdadige Vereeniging der Brandspuitgasten (*Firemen's Benevolent Association*) geschonken, en $400 aan de vrouw van Seiffert, die bij het op roer op den electiedag is vermoord.—Aan Pierce is door eene deputatie uit Savannah een prachtig zilveren servies overgereikt, uit erkentelijkheid voor zijne, aan de slavenhouders bewezene diensten. Van de plantaadje schijnt echter vooreerst niets te komen.—Te Hartford, Conn. is den 18 Maart een gebouw, 200 voet lang en 5 verdiepingen hoog, en toebehoorende aan de nieuwe Britsche brei compagnie, met deszelfs metaalwerk enz. afgebrand. Verlies $100,000. Verzekerd voor $80,000.—Den 12 Maart reed nabij Harrisburg, in de tunnels van den Pennsylvanischen spoorweg een goederentrein tegen een landverhuizerstrein, waarbij vijf personen gedood en zeven, doch niet gevaarlijk, bezeerd werden.—Kol *John W. Forney*, die voor den besten vriend van *Buchanan* werd gehouden, heeft diens inhuldiging niet bijgewoond, waarschijnlijk omdat hij gekrenkt is doordien hij geene kabinets aanstelling heeft erlangd.—De Waverly en Mallory molen, te Paterson, N. J. is den 13 dezer afgebrand. Verlies $100,000; meest verzekerd.—De stoomboot *Persia* is den 18 dezer van New York naar Liverpool uitgevaren, met 170 passagiers en over de $300,000 in specie.—Sedert ons laatste nommer hebben weder drie banken hare betaling geschorst, namelijk de *Hancock Bank* te Ellworth, Me., de *Huntingdon Co. Bank*, Ind., en de *Bank of North America* te Clinton, Ind.

CORRESPONDENTIE.

Het schrijven van X uit Town Holland kwam te laat om in dit no. geplaatst te worden.

— Er liggen in het postkantoor alhier brieven voor de volgende Hollanders: J. W. Stapelkamp en Joseph Peerlot.

MARKTPRIJZEN.

Sheboygan, Wis. den 23sten Maart 1857.

Meel, Tarwe, ℔ zak.	$ 2.25 @ 2.50
Meel, Rogge, „ „	2.00 @ 2.50
Meel, Boekweit, per 100 lbs.	2.00 @ 2.50
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	1.00 @ 1.10
Roode winter Tarwe „ „	0.93 @ 0.95
Club Tarwe, ℔ bushel,	0.87 @ 0.92
Zomer Tarwe, „ „	— @ —
Rogge, „ „	60 @ 65
Garst, „ „	1.25 @ 1.35
Haver, „ „	0.45 @ 0.50
Ind. Koren, „ „	62 @ 63
Witte Boonen, „ „	1.50 @ 1.75
Erwten, „ „	90 @ 1.00
Aardappelen, „ „	50 @ 62
Vleesch, ℔ 100 lbs.	6.00 @ 7.00
Spek, „ „ „	9.50 @ 10.00
Boter, ℔ lb.	18 @ 22
Reuzel, „ „	14 @ 16
Kaas „ „	11 @ 16
Eijeren, ℔ dozijn	12 @ 14
Droogo Appels, ℔ bushel	2.75 @ 3.00
Groene Appels, ℔ barrel	— @ —
Spek (mess) ℔ barrel	$20 @ $22
Zout, ℔ barrel	2.25 @ 2.50
Wit Visch, ℔ barrel,	6.50 @ 8.00
Whiskey, per gallon	0.33 @ —
Timmerhout, per M.	10.00 @ 15.00
Shingles, ℔ M.	1.25 @ 3.00
Hooi, ℔ ton	$ 12 @ $13
Hout, per cord,	1.75 @ 2.00

Advertentien.

Guardian's Sale of Real Estate.

SHEBOYGAN COUNTY COURT. } In Probate.

In the matter of the guardianship of Rhinehardt, William, Caroline & Alwine Haun, minors.

Notice is hereby given, that by virtue and in pursuance of an order of license made in said matter, on the 16th day of March instant, by the said County Court, the undersigned guardian of said minors, will on the 15th day of April next, at 10 o'clock A. M. at the Probate office of said Court, in the City of Sheboygan, offer for sale at public vendue, the following described lands, belonging to said minors, towit: all that certain piece or parcel of land, situate in the County of Sheboygan and State of Wisconsin, and known and described as the north east quarter of the south west quarter of section number three (3), Township number fifteen (15), north of range number twenty three (23) east.

Terms made known at the time and place of sale.

FREDERICK KUEHLING,
Guardian &c.

Dated, March 20th 1857. 2f3w12

EENE ORDINANTIE ter magtiging tot eene uitgave van Stads Obligatien aan de Sheboygan en Mississippi Spoorweg Compagnie.

De Mayor en Stedelijke Raad der Stad Sheboygan gelasten als volgt:

Sec. 1. Ten einde te helpen in het leggen van den Sheboygan en Mississippi Spoorweg, zullen er Stads Obligatien aan de Sheboygan en Mississippi Spoorweg Compagnie worden uitgegeven, ten bedrage van niet boven de vijftig duizend dollars, op voorwaarden die zijn uiteen gezet in eene acte getiteld "Eene Acte om de stad Sheboygan te magtigen tot het verleenen van haar Crediet ter ondersteuning van zekere Spoorwegen", goedgekeurd 23 Feb. 1857, en op voorwaarden, hierna vermeld; mits de gezegde som van vijftig duizend dollars der vermelde obligatien of de baten daarvan zullen worden besteed ter betaling van het wegregt, en ter voltooijing van gezegden Spoorweg, tusschen Clark's Molen en de Stad Sheboygan.

Sec. 2. Elke krachtens voorgaande Sectie uitgegeven obligatie, zal betaalbaar worden gesteld in twintig jaren van deszelfs dagteekening af, met eenen interest, betaalbaar elk half jaar, tegen zeven percent in het jaar, en beiden interest en kapitaal, betaalbaar in de Bank van New York in de stad New York, en zal geteekend worden door den Mayor en gecontrasigneerd door den klerk van den Stedelijken Raad, onder het zegel der stad.

Sec. 3. Er zullen geene obligatien aan gezegde Spoorweg Compagnie worden afgegeven, voordat aan al de bepalingen betrekkelijk de obligatien en securiteiten, die aan gezegde stad gegeven en verstrekt moeten worden, gelijk bepaald is in de acte getiteld "Eene Acte ter magtiging van de stad Sheboygan tot het verleenen van haar crediet ter ondersteuning van zekere Spoorwegen," goedgekeurd 23 Feb. 1857, ten volle is voldaan van de zijde van gezegde Spoorweg Compagnie, en zoodanige andere Securiteiten aan gezegde stad zijn verstrekt, van de zijde van gezegde Compagnie, als voor den stedelijken raad zal bevredigend zijn.

Sec. 4. Deze ordinantie zal niet van kracht zijn, voor dat zij aan de wettige stemmers der stad Sheboygan is onderworpen, in eene stemming ten dien einde te houden op den hierna bepaalden tijd, en door eene meerderheid van het getal der stemmen, die bij zulk eene stemming zijn ingekomen, is aangenomen.

Sec. 5. Op den eersten Dingsdag van April e. k., van des morgens ten negen ure tot des namiddags ten vijf ure, zal er eene stemming worden gehouden, ter plaatse in de verschillende wards, waar de aanstaande verkiezing van Stads beambten zal worden gehouden, over het al of niet aannemen van deze ordinantie, en die stemming zal worden bestuurd, en de stemmen zullen worden opgenomen en bekend gemaakt, op dezelfde wijze en door dezelfde beambten als alle andere Stads stemmingen.

Sec. 6. Op de stembriefjes, die door de inspecteuren van zoodanige verkiezing zullen ontvangen worden, moeten of geschreven of gedrukt staan, de woorden, "Voor de Spoorweg ordinantie" of de woorden, "Tegen de Spoorweg ordinantie."

Sec. 7. In de eerste bijeenkomst des Stedelijken Raads, nadat de opgaven van zoodanige stemming uit de verschillende wards der stad aan den stads klerk gedaan zijn, zal de Stedelijke Raad overgaan tot het opnemen van zoodanige opgaven, en als het bevonden wordt, dat eene meerderheid van het gansche getal stemmen voor deze ordinantie zijn, zal het de pligt zijn des Mayors dit in de officiele bladen der stad af te kondigen, en deze ordinantie zal van kracht zijn van af en na hare eerste bekendmaking, volgende op den dag van zoodanige afkondiging.

Sec. 8. Deze ordinantie zal worden bekend gemaakt in al de nieuwspapieren die in deze stad worden uitgegeven, gedurende de drie eerste weken, die op deze week volgen, door haar in elke wekelijksche uitgave van gezegde bladen op te nemen.

Gepasseerd den 18 Maart, 1857.

A. VAN ARNAM, Waarnemend Mayor.
Chas. Adolphi, Stads Klerk. 3-12

SALE OF SWAMP LANDS.

NOTICE IS HEREBY GIVEN TO ALL PERsons claiming the right of pre-emption to any of the swamp and overflowed lands in the counties of Dane, Ozaukee, Sheboygan, Manitowoc, Kewaunee, Door, Oconto, Brown, Outagamie, Winnebago, Fond du Lac, Calumet, Dodge and Jefferson, under the provisions of an act entitled "An Act to provide for the protection of the swamp and overflowed lands in this State, and grant pre-emption rights thereon", approved April 2nd 1855: that all of said rights to any of such lands in said counties, must be proven, and said proof deposited with the Secretary of State and the purchase money therefor paid in full at the rate of one dollar and twenty-five cents per acre, at least ten days prior to the time appointed for the sale of such lands in each of said counties respectfully, as herefore specified, in compliance with an act entitled "An act to provide for the sale and disposal of the swamp and overflowed lands", approved October 11th, 1856, and "An act concerning pre-emptors of swamp and overflowed lands of this State", approved March 5th 1857, and that all of said lands which shall not be so pre-empted and proven as aforesaid, will be offered at public auction, at the minimum price of one dollar and twenty-five cents per acre, in the manner and under the restrictions provided, for the sale of school and university lands, in chapter 24 of the revised statutes, so far as such provisions may be applicable and not inconsistent with the provisions of the act last referred to, at the following times and places to wit:—

In the county of Dane, at the Capitol at Madison, on Wednesday the 1st day of July, A. D. 1857.

In the county of Ozaukee, at the Court House, in Port Washington, on Thursday the 2nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Washington, at the Court House in West Bend, on Friday the 3rd day of July, A. D. 1857.

In the County of Sheboygan, at the Court House in Sheboygan, on Monday the 6th day of July, A. D. 1857.

In the county of Manitowoc, at the Court House in Manitowoc, on Wednesday the 8th day of July, A. D. 1857.

In the county of Kewaunee, at Slawson's & Taylor's Store in Kewaunee, on Friday the 10th day of July, A. D. 1857.

In the county of Door, at Bayley's Harbor, on Monday the 13th day of July, A. D. 1857.

In the county of Oconto, at the Post Office in the village of Oconto, on Wednesday the 15th day of July, A. D. 1857.

In the County of Brown, at the Court House in Green Bay, on Friday the 17th day of July A. D. 1857.

In the county of Outagamie, at the Court House in Appleton, on Monday the 20th day of July, A. D. 1857.

In the County of Winnebago, at the Court House in Oshkosh, on Tuesday the 21st day of July, A. D. 1857.

In the county of Fond du Lac, at the Court House in Fond du Lac, on Wednesday the 22nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Calumet, at James Robinson's at Chilton, on Friday the 24th day of July, A. D. 1857.

In the county of Dodge, at the Winter House in Horicon, on Monday the 27th day of July, A. D. 1857.

In the county of Jefferson, at the American House, in Watertown, on Wednesday the 29th day of July, A. D. 1857.

The sale will commence at 9 o'clock A. M., or as soon thereafter as may be, at each of the above named places.

All persons claiming the right to pre-emption to any of the above lands, will be permitted to pay for said pre-emptions on or before the time for that purpose specified above. In order to guard the rights of contestants, no pre-emptor will be allowed to enter the tract by him claimed, until he shall file in the office of the Secretary of State, a certificate of the Register of the county, in which the lands claimed are situated, certifying that there are no adverse claims to said tract. And in case there are adverse claimants, the person making application to pay for the land by him claimed, shall procure a certificate as above, giving all the names of the adverse claimants, and by furnishing evidence at the office of the Secretary of State, that he has notified such adverse claimants, of his intention to prove his pre-emption, on a day fixed in said notice, giving one day for every thirty miles travel, from the residence of such claimant to Madison, his application will be heard and determined.

D. W. JONES,
Secretary of State.
CHARLES KEUHN,
State Treasurer.
WM. R. SMITH,
Attorney General.

☞ Each and every paper in the above named counties will please publish the foregoing notice once in each week until the day of sale, and send a bill thereof properly verified at legal rates to the Secretary of State, Madison. March 14th. 1857.

JOHN W. HUNT,
4m12 Assistant Secretary of State.

WAAR IS A. DE BOTH, UIT GELDERLAND?

Dezelfde, die mij en anderen voor twee jaren zoo schandelijk belogen en bedrogen heeft; met hem open ik de rei van ondankbaren, die sedert jaren door schijnheilige en valsche voorspiegelingen mij hebben afgezet, en nimmer na hun vertrek zich verwaardigden mij te schrijven, veel minder het geleende terug te geven. Een ieder wachte zich voor schade, daar ik stellig besloten heb, hen, die alle vertrouwen verbeurd hebben, openlijk bekend te maken; mijn adres is als vroeger,

W. W. A. van GATZ SMALLENBURG,
Buffalo, N. Y.
Maart, 1857. 3w11

BERIGT

Wordt bij dezen gegeven aan de gequalificeerde kiezers van Calumet County, dat bij de aanstaande Jaarlijksche townkiezing, te houden op Donderdag den 7 April 1857, gestemd zal worden, overeenkomstig eene Acte der Wetgeving van den Staat Wisconsin, goedgekeurd den 23 Februarij 1857, voor of tegen de verplaatsing van den County zetel van Calumet County, van de plaats genaamd *Chilton Centre*, naar de plaats genaamd *Court Square* in town Chilton, in gezegde Calumet County: zullende de stembiljetten voor de verplaatsing luiden: "Voor verplaatsing van den County zetel naar het Court Square", en de stembiljetten tegen de verplaatsing: "Tegen de verplaatsing van den County zetel."

Afgegeven met mijne handteekening, den 2 Maart, 1857.

4w10 ANDR. J. HANSSEN,
County Clerk van Calumet County.

Onderwijzer Benoodigd.

De Hollandsche Gereformeerde gemeente te Kalamazoo, Mich., door omstandigheden zonder School-Onderwijzer zijnde, verlangt als zoodanig iemand tot dat kerkgenootschap behoorende en die bekwaam is om in het Engelsch en Hollandsch doelmatig onderwijs te geven aan hare Parochie School. Reflecterenden gelieven zich te vervoegen aan den ondergeteekenden, Box 163, Kalamazoo, Mich.

Namens den Kerkeraad,
J. C. WAAL,
172tf Ouderling.

Guardian's Sale of Land.

SHEBOYGAN COUNTY COURT. } In Probate.

In the matter of the guardianship of John, William, Sine, Henry & Gerrit Reuselink, minors.

Notice is hereby given, that by virtue and in pursuance of an order of license made in said matter, on the 2nd day of March instant, by the said Court, the undersigned guardian of said minors will on the 15th day of April next, at 10 o'clock, A. M., at his residence in the town of Lima, in said County, offer for sale at public vendue, the following described lands, situate in the County of Sheboygan and State of Wisconsin, to wit: the north half of the south west quarter, and the east half of the north west quarter, of section number twenty eight (28,) Township number fourteen (14,) north of range number twenty two (22) east.

The terms will be made known at the time and place of sale.

HARMAN JAN REUSELINK.
Guardian &c.

Dated, March 16th 1857. 2f3w11

BEESTENMARKT

TE

PLYMOUTH, SHEBOYGAN CO., WIS.,

den 2den April 1857. 9 tf

G. VAN STEENWIJK,

Consul der Nederlanden

VOOR

MICHIGAN, WISCONSIN EN MINNESOTA.

TE

Newport, Sauk County, Wisconsin.

Het Nederlandsche publiek in bovengenoemde landen wordt hiermede verwittigd, dat alle officiele naar Europa te verzenden stukken, ten einde bij het bestuur of bij de regtbanken in Nederland van kracht te zijn, door den Consul moeten zijn gelegaliseerd.

ADVERTENTIE.

Indien iemand in staat is, inlichtingen te geven betreffende HENRI TACKE, zoo men vermeent te St. Louis, Mo. voor de Maand Junij 1851 overleden, wordt men vriendelijk verzocht zulks persoonlijk of per brief mede te deelen, aan het Consulaat der Nederlanden, No. 156 North Second Street, te St. Louis, Mo. 8w371

RAPPORT
VAN HET STAATS LANDBOUWKUNDIG GENOOTSCHAP.

AAN ZIJNE EXCELLENTIE, COLES BASHFORD,
Gouverneur van den Staat Wisconsin.

MIJNHEER!—Overeenkomstig den eisch der wet, doet de Uitvoerende Commissie van het Staats Landbouwkundig Genootschap, *eerbiedig*-lijk

RAPPORT:

Dat gedurende het afgeloopen jaar het Genootschap zich ernstig bezig hield met het vervullen der verschillende op haar rustende pligten.

Over het geheel kan het jaar 1856. wat landbouw betreft, niet gezegd worden voor den Staat *ouvoordeelig* te zijn geweest; ofschoon het in sommige opzigten beslist ongunstig was. In vele streken was het vroegere gedeelte des jaars *bij* uitstek droog, en, in verband beschouwd met de gewoonte, die bij velen onzer landbouwers in zwang is, van zeer ondiep te ploegen, en zelfs dikwijls het ploegen geheel na te laten, als er tarwe wordt gezaaid, moest dit op eene aanmerkelijke vermindering van *dat* gewigtig gewas uitloopen. De hoeveelheid lands, die in dezen Staat met tarwe bezaaid is, zou zonder twijfel voldoende zijn geweest, om een gewas van vijftien millioen bushels op te brengen, als het diep en voor een droog jaar passend geploegd was, maar onder de voorgemelde ongunstige omstandigheden, ging hetzelve waarschijnlijk geene tien millioen te boven.

Het andere graangewas, alsmede dat van wortelvruchten en groenten, was door denzelfden zamenloop van omstandigheden veel minder. Het genootschap zal waarschijnlijk na dezen verhoogde premiën aanbieden op farm- en veld-gewassen, in de hoop van daardoor tot eene verbetering in deze gewigtige zaken te zullen leiden. Wij zijn van gevoelen, dat eene gepaste opmerkzaamheid op dit onderwerp jaarlijks millioenen tot onze landbouw opbrengsten zou bijdragen.

Het genootschap heeft van het Patent Office, en andere bronnen, in den *loop des jaars, aanmerkelijke* hoeveelheden van zeldzame en kostbare *zaden verkregen,* en men heeft zich de *grootste moeite gegeven,* om dezelve onder de goede landbouwers van den Staat te verdeelen. Wegens de droogte van het jaar, werd er in derzelver kweeking niet zoo goed geslaagd, als anders kon gedaan zijn; maar toch hebben eenigen gunstige berigten ingezonden, voornamelijk over eenige nieuwe soorten van knollen en andere moeskruiden. Hetgeen reeds ten dezen opzigte gedaan is, toont duidelijk aan, dat de uitdeeling van zaden eene uitstekend nuttige zijde des Genootschaps zal worden.

Aangezien deze daadzaak, hebben wij in dit jaar onzen werkkring diensaangaande aanmerkelijk uitgebreid, door eene schikking te maken, bij welke verscheidene honderden dollars, in velerhande nuttige zaden, stekken, enz., worden omgezet, tot eene nog grootere verspreiding. Wij zijn te meer door deze handelwijze aangezet door een toegenomen bewustzijn van het groote gewigt eener zoodanige vroege en wijde verspreiding, in eenen nieuwen Staat, van alle zaden der regte soorten, niet alleen voor veldgewassen, maar ook voor den groei van bosschen op onze opene, niet van timmerhout voorziene landerijen, en gras van eene betere en kostelijkere soort op onze wijde uitgestrektheid van hooge en lage landen.

Men gelooft met vertrouwen, dat de verstandige uitdeeling op deze wijze van eenige honderden dollars in het jaar weldra even zoo vele duizenden tot de algemeene en bijzondere welvaart van den Staat zou bijdragen. Laat ons, tot opheldering, stellen, dat ons tarwegewas, door den invoer van beter en meer gevend zaad, tien percent in hoeveelheid en waarde verbeterd is, dan is onmiddelijk de uitkomst de toeneming van millioenen voor onzen rijkdom aan voortbrengselen.

De Zesde Jaarlijksche Tentoonstelling des Genootschaps werd gehouden op den *Cold Spring Race Course,* nabij de stad Milwaukee, op den 8, 9 en 10 October. Alles werd gedaan van de zijde der beambten des Genootschaps, dat onder de bestaande omstandigheden gedaan kon worden, om die tentoonstelling voor de groote producerende klassen van den Staat belangrijk en nuttig te maken; en, hetgeen met vertrouwen verwacht werd, de toezending van dieren en artikels was grooter gelijk ook de opkomst van volk veel grooter was, dan ooit te voren, uit alle gedeelten van den Staat, die door spoorwegen zijn doorsneden. Waarschijnlijk niet minder dan 20,000 menschen bezochten de plaats gedurende de *Tentoonstelling*: en terwijl er, gelijk bij al zulke groote volks-verzamelingen onvermijdelijk is, meer of minder oorzaak tot ontevredenheid en klagten was, vleit zich toch de Commissie met het geloof, dat het over het algemeen een hoogst vereerend feest was, zoowel voor den Staat als voor het Genootschap, en eene School, waarin zij, die met de regte beweegredenen waren gekomen, meer nuts hebben getrokken, dan zij kostte.

Het is buiten twijfel, dat deze landbouw- en industriële tentoonstellingen de groote volksfeesten van ons krachtig, voorwaartsstrevend land zijn en worden zullen; van daar wordt het eene gewigtige vraag, welke politiek hare belangen vereischen, alsmede welke hulp zij billijkerwijze van Wetgevers en Spoorweg Compagniën kunnen verwachten.

Het is te duidelijk om eenig bewijs te behoeven, dat zij billijkerwijze alle hulp en verligting van de eersten verwachten kunnen, welke voor de groote menigten, wier belangen zij vertegenwoordigen, tot nut en voordeel strekken kan.

Van de laatsten, te weten de Spoorweg Compagnien, hebben zij het regt elke verligting te verwachten, die haar billijkerwijze van de zijde der Compagnien kan vergund worden. Ten eerste, omdat de Spoorweg Compagnien voornamelijk eene menigte gunstbewijzen, zoo van bijzondere personen als van de Wetgeving, noodig hebben en bestendig behoeven; en ten tweede, omdat niet eene klasse, of niet een bedrijf in den Staat meer voordeel trekt van eenen versnelden vooruitgang in landbouwwelvaart, en vermeerdering van voortbrengselen, dan de Spoorweg Compagnien, die noodzakelijk de verzenders van al deze voortbrengselen naar de markt zijn moeten.

Wij zeggen zoo veel over dit onderwerp, dewijl daarmede de maatregel der Spoorweg Compagnien ten verloopen jare in betrekking staat, van de halve vracht te vorderen voor het vervoer van dieren en voorwerpen naar en van de tentoonstelling, eene handelwijze, die men in Ohio en andere Staten als hoogst nadeeling voor alle landbouw-verzamelingen, en ten slotte ook voor de compagnien zelve erkende, waarna zij bijna algemeen werd opgegeven. Het is gebleken, dat het den meesten lieden gewoonlijk niet genoeg daarom te doen is, hunne voorwerpen slechts als merkwaardigheden ten toon te stellen, om de betaling eener aanzienlijke som voor vracht te erlangen. Even zoo is het bewezen, dat compagnien, die de liberale handelwijze aannamen om dieren en voorwerpen vrij, en personen tegen half prijs te vervoeren, en dit letterlijk nakeefden, nog de meeste ontvangsten hadden. Dat onze jongste tentoonstelling wegens den voornoemden maatregel in bezoekers en belangstelling grootelijks verloren heeft, kan niet betwijfeld worden. Het wordt echter door de vrienden van vooruitgang in den landbouw met vertrouwen verwacht, dat voor de aanstaande tentoonstelling een meer liberale maatstaf zal worden aangenomen, op eene wijze, dat daardoor alle redenen tot klagten zullen worden opgeheven.

De commissie wenscht in bedenking te geven, of het geen tijd is, voorloopige maatregelen te nemen, ter oprigting en inrigting eener Landbouwkundige School, gelijk staande met de tegenwoordige en toekomstige behoeften onzes schitterend vooruitgaanden Staats. Is het billijk, dat een Staat, wiens belang bijna uitsluitend in akkerbouw bestaat en steeds bestaan zal, scholen inrigt voor de schoone kunsten, regtsgeleerdheid en geneeskunst, met bijna onbeperkte hulpmiddelen, terwijl geene voorzorg genomen wordt voor het theoretische en practicale onderwijs in den landbouw! Behoorde niet de grond, die alles onderhoudt, wederkeerig ondersteund en tegen uitputting bewaard te worden, door eene vroegtijdige gezonde wetenschappelijke kennis onder zijne talrijke bezitters en bebouwers te verbreiden?

Het komt ons voor, dat de eerstvolgende vijf jaren zulk eene instelling met alle noodige vereischten behoorde te ontwikkelen, om op grondige wijze niet alleen de theorie, maar ook den practicalen landbouw volgens wetenschappelijke beginselen te leeren. Eene zoodanige instelling in ons midden, wanneer zij goed gegrondvest en geleid werd en jaarlijks 500 of 1000 door en door bekwaam gemaakte jonge landbouwers ontsloeg, zoude eenen onberekenbaren invloed op de toekomst onzes Staats en des Westens uitoefenen. Onze nabuur-staten zijn ons daarin voorgegaan—zullen wij hen niet navolgen?

Eene gepaste wettelijke bestemming ter inzameling van jaarlijksche statistische opgaven nopens onze producten en onzen vooruitgang, zoude waarschijnlijk eene zeer geringe uitgave veroorzaken, en buiten allen twijfel eene bron van groot practicaal nut wezen, daar dit voortdurend op onze belangen en derzelver ware rigting zoude wijzen.

Eene voldoende wets-bepaling ter bescherming van schapen tegen honden en wolven schijnt bijzonder noodzakelijk, aangezien de wolteelt waarschijnlijk eene gewigtige bestaansbron in den Staat schijnt te zullen worden. De vrees voor schade van deze oorzaken houdt ongetwijfeld velen terug, die zich anders aan dit beroep zouden wijden, waardoor deze dieren zelfs eene nog grootere schade aanrigten, dan door hunne aanvallen.

Hoofdzakelijk ten gevolge der bekrompene omstandigheden der Staats Schatkist in het vorige jaar, werd er geen aanzoek gedaan van de zijde des Genootschaps om Wetgevings voorzieningen voor de uitgave van een boekdeel van deszelfs werkzaamheden, niettegenstaande dezelve reeds twee jaren ten achter waren.

De Uitvoerende Commissie acht het thans van belang, dat het niet langer wordt uitgesteld, en verzoekt eerbiediglijk, geschikte voorzieningen te maken tot de uitgave van een boekdeel, dat de jaren 1854—5—6 omvat; en eene oplage te gelasten, die groot genoeg is, om ten minste eene verspreiding van 1,000 exemplaren, onder de County Genootschappen, te gedoogen. Men gelooft dat zulk eene met verstand gedane uitgaaf zoowel tot eer als tot voordeel van den Staat zoude zijn.

Volgens het gevoelen van de Uitvoerende Commissie is het wenschelijk, liever verhoogde dan verminderde premien, voor het fokken van vee van beter ras, uit te loven; voornamelijk daar geene andere teelt op deze noordelijke breedte aanmoediging of voortplanting waard schijnt. Als het wintervoeren bij ons van weinig belang was, kon de toevallige waarde van een beest *misschien* eene slechts onverschillige zaak wezen; maar in onze *omstandigheden* kan het geene bijzaak *zijn,* of een paard, als het volwassen *is,* een of twee honderd dollars waard is; eene koe *$15 of $50, of* een schaap $1,50 in plaats van $5,00. De dieren van hoogeren prijs kunnen overal, zelfs in Vermont, met voordeel gefokt *worden.* Die van lageren prijs nergens, als er in den winter een bijzonder voederen too vereischt wordt.

Laat ons door vroegtijdige en verstandige *maatregelen streven,* om onze duizenden jonge, opgroeijende landbouwers veeleer in eene winstgevende dan in eene verliezende *zaak in deze afdeeling* des landbouws te plantsen. Vele der in de laatste tentoonstelling aanwezige dieren waren zoodanig, *dat* zij elk land of volk tot eer zouden verstrekken.

De uitstalling van voorwerpen van handwerk en kunst was rijk en loffelijk. Vele der ten toon gestelde artikelen van Wisconsinsch maaksel dededen in niet een opzigt onder voor de voortbrengselen van de beste fabrieken in het Oosten. Deze, in het voorbijgaan gezegd, zijn een andere tak van bestaan, die alle billijke bescherming en aanmoediging waardig is—ten einde zij spoedig in staat mogen zijn, om in onze groote en toenemende behoeften hier voor onze eigene deur te voorzien, en met meer bezuiniging dan ooit van elders kan gedaan worden.

De hiernevens gaande opgave van de financiele zaken des Genootschaps toont eene verblijdende vermeerdering aan van de ontvangsten in vergelijking met vorige jaren, en bewijst ten stelligste, dat een goed bestuurd Genootschap onder onze burgers kan onderhouden worden, zonder eenigen twijfel aangaande deszelfs vermogen om zijne loopende uitgaven te betalen, zonder hulp der Wetgeving, behalve voor premien. Of de tegenwoordig verstrekte som voldoende is ter uitdeeling van premien, is eene vraag, welke de Uitvoerende Commissie genegen is aan de wijsheid der Wetgeving over te laten. Maar elke vermindering van dezelve zou naar onze meening eene onverstandige handelwijze en een achteruitstap in de ondersteuning van den vooruitgang en de verbetering des landbouws zijn.

Hetgeen alles eerbiediglijk wordt overgelegd,

Op last van de Uitvoerende Commissie van Wisconsin's
Staats Landbouwkundig Genootschap.

Staat van den financielen toestand van het Wisconsinsch Staats Landbouwkundig Genootschap, voor het jaar 1856.

Restant voor handen 31 Dec. 1855	$1,099 66
Van leden voor een jaar en voor hun leven	701 00
Staats toelage,	3,000 00
Inteekening der stad Milwaukie en het gebruik v. den grond	571 00
Ontvangsten van de Staats Tentoonstelling, buiten en behalve de toegangkaartjes voor de leden	2,851 47
Interest	66 50
	$8,379 63

UITGAVEN.

Betaald aan premien en diploma's	$2,355 00
Voor den aankoop van zaden enz.	500 00
Salaris van den Secretaris	1,000 00
Kantoor-huur en uitgaven	221 98
Aan Express- en brievenporten voor Boeken, zaden enz. die ontvangen en uitgedeeld werden	51 85
Voor eene kantoor brandkast	227 50
Aan velerhande rekeningen voor aankoopen en uitgaven gedurende de Tentoonstelling, en in den loop des jaars	2,804 68
Geschat bedrag van uitstaande posten, onbetaalde premien en rekeningen	250 00
Restant in contanten	968 62
	$8,379 63

Rekeningen en kwitantien voor al de bovengemelde posten worden in dit kantoor bewaard, en staan ter uwer inzage open.

Kantoor des Genootschaps, Madison, 15 Jan. 1857. GEORGE O. TIFFANY, Secretaris.

MENGELWERK.

HET LEVEN IN CALIFORNIE.—Een heer in Californie, die nu is doorgeschrapt (*now rubbed out*)—zoo als het spreekwoord zegt—was bekend onder den naam van "Looddrager," omdat hij een kogel of acht in het lijf had. Eens met een klein gezelschap op reis zijnde, vonden zij in het geheel geen wild, en begrepen dus, dat er Indianen in den omtrek waren. *Zes en dertig uren lang gevast hebbende,* stelde de Looddrager *voor, om van de hoogte neder te dalen en in de naaste valei te zien, of zij daar of* wild of Indianen konden opdoen. Met slechts een medgezel op den kruin eens berge gekomen zijnde, zagen zij ongeveer dertig Indiaansche vuren, en ongeveer honderd en vijftig Indianen, die aan het braden van elandsvleesch waren.

"Lust gij wat van dat vleesch?" zeide de Looddrager. "Zeker zou ik er wat van lusten," was het antwoord. "Wacht dan naar me," riep de loodman, en reed den heuvel af, op de Indiaansche vuren aan. Aldaar gekomen zijnde, sprak hij niet, noch maakte eenig teeken, maar naar het vleesch ziende, en eenige elandsribben vindende, die bijna gaar waren, klom hij af en begon te eten.

"Zit des Looddragers scalp zoo vast op zijn hoofd, dat hij het vleesch der Indianen neemt, zonder het te vragen?" vraagde een opperhoofd, die den stoutmoedigen man goed kende.

De Looddrager, die de taal der Indianen sprak, zijne hand op zijne scalp leggende, antwoordde. "Als gij zin hebt in dit beetje haar, neem het dan. Daar zijn er nog vijf en veertig meer van ons op den berg, die op vleesch of op Indianen wachten."

Hij bragt zijnen maaltijd ten einde, nam zonder tegenstand zooveel vleesch als hij noodig had, reed weg, en de Indianen ruimden in allerijl het veld.

TWEE EIGENAARDIGE TWEEGEVECHTEN.—Generaal ISRAEL PUTNAM bijgenaamd de "oude Put," had twee tweegevechten, die zich door een eigenaardig begrip van dezen verfijnden moord onderscheiden:

Tot het eerste werd hij door eenen officier uitgedaagd en hij schoot reeds op dezen, eer hij zijne plaats nog had ingenomen. Toen dezelve hem nu toeriep, wat dat te beteekenen had, antwoordde de generaal: "Wel, ik wil u dood schieten, gelijk gij mij wilt doen, en als gij niet maakt, dat gij weg komt, dan geef ik weer vuur." De tegenpartij koos in allerijl het hazenpad.

In het tweede had hij met eenen gevangen Britschen officier te doen. Toen deze op de plaats des gevechts verscheen, zat "Old Put" naast eene —ton kruid zijne pijp te rooken. "Ga aan de andere zijde van de ton zitten," zeide de generaal, "dan is de kans gelijk."—en stak daarbij de lont aan. De Engelschman zag eenige oogenblikken het glimmen der lont aan, maar liep toen weg. "Gij behoeft niet weg te loopen," riep Putnam hem na, "er is niets dan ajuin in de ton en een weinig kruid er boven op."

VREESSELIJK PHOTOGRAFISCH NAMAAKSEL.—De correspondent te Parijs van de Boston *Atlas* geeft het volgende zorgbarende berigt van photografische namaaksels in die stad:

De kunst van photograferen is sedert eenigen tijd het stokpaardje der fatsoenlijke jonge lieden te Parijs geweest, en door eenigen hunner tot den hoogsten trap van volkomenheid gebragt. Maar niemand bragt het er verder in dan de heer Aguado, wiens welgeslaagde schetsen naar de natuur bij de kunstenaars van elk land goed bekend zijn. Zaturdag morgen zond deze heer aan de keurders (*experts*) van de Bank van Frankrijk de boodschap, dat hij eindelijk zoo ten volle geslaagd was in het namaken van eene der banknoten van duizend frank, dat hij hen tartte om die te vinden; en om te toonen hoe volkomen hij overtuigd was van de onmogelijkheid der ontdekking, waarschuwde hij hen, dat de noot in de bank zou worden aangeboden, tusschen 1 en 3 uren. Volgens deze mededeeling verzamelden zich de keurders aan de toonbank, en elke banknoot, die werd aangeboden, werd aan een naauwkeurig onderzoek onderworpen, voor zij werd aangenomen. De bepaalde tijd ging voorbij en er verscheen geene valsche banknoot; al die van duizend frank lagen in eene rei voor de keurders, die reeds kraaiden bij de gedachte dat de heer Aguado de proefneming niet had durven wagen, toen hij, juist bij het slaan van drieën, glimlagchend en triomferend binnentrad, met eene banknoot van duizend frank in de hand. "Wel, hebt gij mijne nagemaakte noot ontdekt," vraagde hij met de grootste bedaardheid.

"Neen," antwoordde de chef der keurders, "en wel om de grondige reden, dat gij ze niet gezonden hebt."

"Welnu, daar ligt zij, vlak voor uw' neus—de derde links; en hier is de oorspronkelijke, waarnaar ik ze gemaakt heb."

De ontsteltenis der keurders laat zich begrijpen, toen zij, zelfs de twee bij elkander vergelijkende, het onmogelijk vonden te zeggen, welke de echte en welke de valsche was. Er werd eene raadsvergadering belegd om te bepalen welken regel aan te nemen, daar, volgens rapport, een aantal photographische banknoten in omloop zijn, en de heer Aguado verklaart in staat te zijn, om in eenen bepaalden tijd elk getal banknoten te vervaardigen, en dat er niet een zal ontdekt worden, noch door het gezigt, noch door het gevoel.

De ontsteltenis, die deze bekendmaking gebaard heeft, is niet te beschrijven, en het berigt zegt ons, dat de bank het aanbod van eenen geleerden en ongelukkigen doctor, die hier woont, heeft aangenomen, om een scheikundig bereidsel van zijne eigene vinding te loven, dat oogenblikkelijk de photograaf zal ontbinden door de aanraking van eenen kemelsharen borstel, in dit vocht gedoopt en zachtjes over de lijnen gehaald. Dit avontuur heeft ons doen lagchen, ofschoon niet zonder wrevel, daar men in het oog moet houden, dat het grootste gedeelte der banknoten, die in omloop zijn, de proef van des geleerden doctor's borstel reeds niet meer kan doorstaan.

VROOMHEID.—"Griet," riep een meisje uit het bovenraam van eenen kruidenierswinkel eene andere toe, die de voordeur trachtte te openen, "wij zijn allemaal bekeerd: als je op Zondag melk wil hebben, dan moet je de achterdeur inkomen."

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
" G. P. Feitzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doorniak, Milwaukie, Wis.
Little Chute, Wis.
" John Wigman, te Green Bay.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 39 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Hope, Illinois.
" M. Janson, Thornton, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Anlijs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. H. Janson, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
Zeeland, Mich.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" Henry Hospers, Pella, Iowa.
" L. D. van Horssen, Keokuk, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent VIER CENTS per week! Zij die wenschen in te teekenen hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan Wis.